ERIC DE NOORMAN

HANS G. KRESSE

DE ONTEMBARE

DEEL 42

Hans G. Kresse

ERIC DE NOORMAN

deel 42

De Ontembare

UITGEVERIJ SKARABEE — LAREN N.H.

Wat vooraf ging

Na Eric's verdwijning uit Noorwegen is een toestand van chaos ontstaan. De edelen bestrijden elkaar verbitterd; elk wil zijn eigen koning zijn en duldt niemand boven zich. Het volk lijdt honger. Rampspoed is de enige onbetwiste alleenheerser . . . In die duisternis glimt een héél klein lichtpuntje. Het kan een dwaallicht zijn, maar het kan ook het begin zijn van een nieuwe dag! Men fluistert, dat Eric terug is in het land . . .

Een waterig zonnetje speelt door de kloof en tovert een grillige waas over het stof dat achter de drie ruiters opwolkt. Zwijgend, slechts begeleid door de droge cadans van de paardehoeven, vervolgen zij hun weg in de richting van de onbepaalde woonstede, die bij een bocht in het pad beneden hen zichtbaar geworden is. Een stenen sterkte, plomp en vierkant, omgeven door een verzameling armelijke houten huizen, zonder twijfel dus de woonplaats van een edelman of krijgsaanvoerder. Zonder een moment hun tempo te vertragen begint het drietal de steile afdaling naar de vallei tot zij eensklaps abrupt hun paarden moeten inhouden voor de gestalte die lui langs de kant van de weg ligt, en daarbij met zijn lange benen het pad grotendeels blokkeert. 'Hé, slaapkop opzij,' snauwt de voorste ruiter, een grote grove man met de kleding van een edeling. De aangesprokene verwikt niet. 'Waarom zou ik? Er is ruimte genoeg over en aangezien dit naar ik meen het grondgebied is van de welgestelde voorname heer die in ginds dorp woont, kan alleen hij mij hier vandaan jagen.' 'Dat klopt, verdwijn dus, want die welgestelde voorname heer ben ik,' zegt de voorste ruiter bars. 'Ik zal u op uw gezicht geloven. Zijt gij Yarl Ottar, de zwaardbreker, dat treft opperbest,' lacht de vreemdeling blij verrast, hoewel de glinstering in zijn schrandere ogen doet vermoeden, dat hij dit allang begrepen had. 'Wat treft zo opperbest?' gromt Yarl Ottar fronsend. 'Ge zijt een vreemde snaak geloof ik. Wat spook je hier uit, hè?' De onbekende grijnst: 'Ik zat hier juist te wachten,' zegt hij opgewekt, 'tot de voorname Yarl Ottar, wiens gulle gastvrijheid overal geroemd wordt mij hartelijk zou komen uitnodigen om geruime tijd zijn gast te zijn. Want wat moet het heerlijk zijn voor een hoogstaand man als Yarl Ottar om eindelijk eens iemand in de buurt te hebben met wie hij beschaafde gesprekken kan voeren.'

Het kost even tijd voor Yarl Ottar de woordvloed van de onbekende verwerkt heeft. Maar dan verduistert zijn gezicht onheilspellend. 'Neem je mij in de maling, vriend,' brult hij, zijn paard naar voren drijvend. De vreemdeling komt schielijk overeind en heft bezwerend zijn handen op. 'Ik zou niet durven,' fluistert hij, 'en als gij mij beter kent, zult gij ontdekken, dat ik altijd meen wat ik zeg en zeg wat ik meen . . . in ieder geval bijna altijd. Is het dan niet zo, dat ge een gulle, prettige, vriendelijke, hulpvaardige en voorname heer zijt?' 'Schelm,' snauwt Ottar gevleid, 'ha, ik zie, dat je een instrument bespeelt, je bent dus een skalde.' 'Ja en nee,' antwoordt de vreemde voorzichtig. 'Maak uw gevolgtrekkingen nooit zo haastig, niet ieder vogeltje kan kwelen en vaak zingen die met de grote bekken het lelijkst.' Yarl Ottar loert de skalde argwanend aan bij deze laatste woorden, maar diens gezicht staat uiterst dom en onschuldig. 'Hm,' gromt Ottar, 'een rare snaak ben je. Maar het is waar wat je zegt. Ik sta bekend om mijn grote gastvrijheid en fijne beschaving. Dus kom gerust vriend.' Met brede armzwaai vervolgt hij zijn weg. 'Komen zal ik,' mompelt de skalde, terwijl hij de ruiters peinzend nastaart, 'en ik zal zeggen wat ik te zeggen heb, al zal het bepaald niet allemaal in de smaak vallen, vriend Yarl.'

Yarl Ottar en zijn mannen zitten allen aan de dis, als de zwervende skalde aangediend wordt. 'Ha,' buldert de Yarl smekkend, 'je kunt je nu overtuigen van Ottars gastvrijheid. Tast toe, vriend, en geniet er van, want dit is een van de weinige plaatsen in Noorwegen waar de schotels nog goed gevuld zijn.' 'Zou ik dat nu wel doen?' mompelt de gast, terwijl hij met glinsterende oogjes de gerechten in zich opneemt. 'Nee, ik moest maar weigeren. Per slot ben ik een man van de geest, nietwaar? En al dat eten stuit me tegen de borst. Maar vooruit,' besluit hij zuchtend, 'het is omdat gij zo aandringt.' En aangezien dit getalm hem gelegenheid genoeg gegeven heeft om op zijn gemak uit te zoeken, pakt hij zonder aarzelen de grootste bout. 'Het is voedzaam,' prevelt hij, terwijl hij het met verbazingwekkende snelheid naar binnen werkt. 'De redelijkheid eist dat ik dit beken,' en een tweede malse kluif verdwijnt uit de schaal. 'Wel, je eet me de oren van het hoofd, skalde. Probeer ze me er nu eens af te zingen,' brult Ottar wijzend op het primitieve snaarinstrument. 'Ach ik wilde maar, dat ge me dat niet gevraagd had,' verzucht de muzikant zijn vingers likkend. 'De valsheid van dit instrument wordt nog door mijn stem overtroffen en bovendien ken ik maar één gezang.' 'Laat horen,' brullen allen in koor. 'Het is omdat ge zo aandringt,' mompelt de skalde, 'maar ik betwijfel of ge het waarderen zult. Ik waarschuw u dus.' Hij slaat een gemeen accoord aan en begint. 'Heer Eric was een nobel mens, hij maakte het ieder naar zijn wens, voor rijk en arm stond hij steeds klaar, stortte zich midden in het gevaar . . . .'

'Stop,' klinkt op dat moment Ottars stem hees van woede.

De skalde houdt verschrikt op met zingen als hij Ottars woedend bevel hoort. 'Ondankbare,' schreeuwt deze terwijl hij met een geweldige dreun op de tafel slaat. 'Mijn huis uit! Hoe durf je tegen mij zo'n lied te zingen?' 'Ik heb u gewaarschuwd, Heer. Eerlijk is eerlijk,' stamelt de skalde bedremmeld. 'Het is het enige lied, dat ik ken en kan ik het helpen, dat mijn stem niet mee wil? Ge vroeg er zelf om.' 'Maar niet om dit,' dondert Ottar. 'Wij willen de naam Eric hier niet horen, bij Thor!' 'O, is het 'm dat. Hoe kan ik dat weten,' zucht de skalde. 'Vergeving waarde Yarl. Ik wil graag iets doen om het goed te maken, want het zou jammer zijn nietwaar, om de jonge kennismaking zo plots te moeten afbreken. Met een beetje schipperen zou dat lied namelijk ook op Ottar gezongen kunnen worden. Zal ik?' 'Nee, spaar ons,' gromt deze. 'Goed, het zij je vergeven. Maar onthoud goed, vriend, de naam Eric horen we hier niet graag. Yarl Ottar is zijn eigen koning.' 'Ja, als dat zo is,' knikt de skalde. 'Ik wil het graag goedmaken en daarom heb ik hier nog iets, dat echt iets is voor een scherpzinnig man als gij.' Handig vist hij een plat doosje te voorschijn met een aantal figuurtjes. 'Ziehier een spel voor denkers en koningen.'

Yarl en zijn metgezellen komen nieuwsgierig naderbij, als de skalde de kleine, gesneden figuurtjes op het bord zet. 'Dit is zoals ik al zei een spel voor mensen met een scherpe geest,' prevelt hij. 'Voor koningen en denkers en aangezien gij uzelf als een soort koning schijnt te beschouwen is het ook beslist iets voor u.' Ottar pakt enkele figuurtjes van het bord en zijn gezicht verdonkert. 'Vergis ik me, of lijkt dit poppetje op Eric de Noorman?' gromt hij dreigend. 'Ge ziet spoken,' lacht de skalde. 'Hoe zou ik durven, maar nu ge het zegt . . . hé, vreemd is dat. Nou dat is puur toeval hoor.' Ottar smijt het poppetje op het speelbord en loert met opeen geklemde lippen naar de skalde. 'Ik denk toch dat je een loopje met me neemt, vriend,' snauwt hij onheilspellend. 'Kalmte, geen overijlde gevolgtrekkingen, wat ik u bidden mag,' roept de skalde bezwerend, terwijl hij haastig de poppetjes wegstopt. 'Kan ik het helpen, dat gij zo een afkeer hebt van alles wat op koning Eric lijkt? Dat is gewoon een afwijking.' 'Koning Eric,' bauwt Ottar hem na. 'Er bestaat geen koning meer, en geen Eric meer!' 'Ach, dan ben ik zeker verkeerd ingelicht,' mompelt de skalde. 'Dan heeft men mij ertussen genomen. Jammer, dat ik nu niet meer weet, wie het mij vertelde.' 'Wat,' gromt Ottar achterdochtig. 'Dat er geruchten liepen, als zou Eric de Noorman met zijn zoon en een grote vloot op weg zijn naar Noorwegen.'

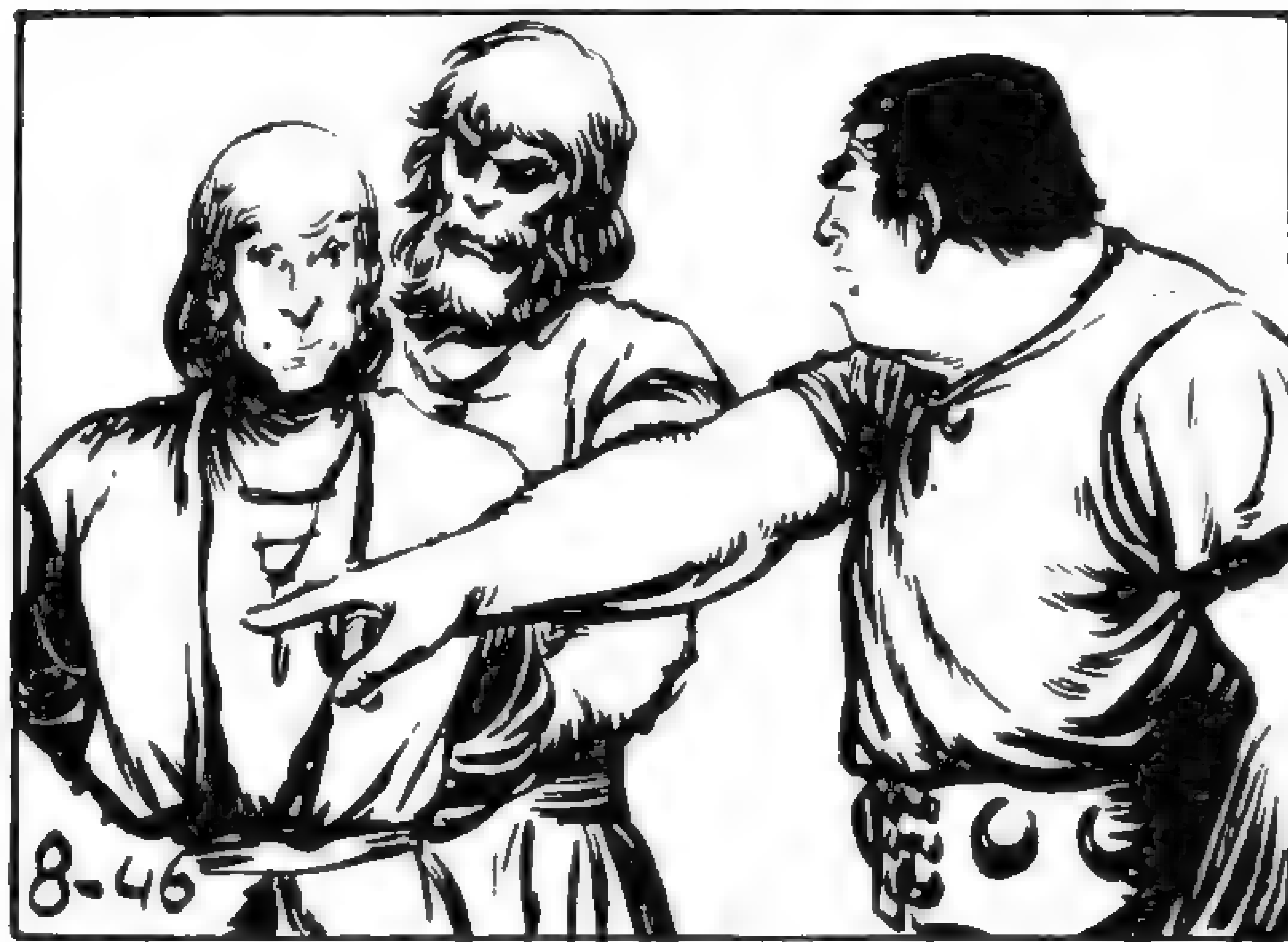

Yarl Ottar lacht schamper. 'Bakerpraatjes,' gromt hij, 'dat brengt alleen maar onrust onder het volk.' 'Hetgeen te begrijpen is,' knikt de skalde zoetsappig. 'Wat zouden ze blij zijn als Eric terug kwam, hè?' 'Zwijg,' snauwt Ottar, wiens drift weer opkomt. 'Let op je woorden vriend; het lijkt me dat jij er zelf wel blij om zou zijn.' De skalde schudt met een onverstoorbaar lachje zijn hoofd. 'Waarom zou ik? Ik kan met iedereen opschieten, dat ziet ge nu maar, waarde Yarl. Maar ik bekijk het leven nuchter. Het volk zal zeker op Erics hand zijn, want nu worden ze toch maar door een stelletje edelen uitgezogen.' 'Zeg eens, eventjes,' brult Ottar opspringend. Maar de skalde heft bezwerend de handen op. 'Kalm, waarde Yarl. Tenzij ge uzelf ook tot dit slag edelen rekent, hoeft ge u dit toch niet aan te trekken, maar wij moeten de waarheid onder ogen zien, nietwaar? Zo is het ook met koning Eric. In plaats van u kwaad te maken, kunt ge er beter eens over nadenken, wat ge moet beginnen als hij eensklaps voor uw neus staat, dan is het uit met uw heerschappij, als ik het zo even zeggen mag.' 'Laat hem maar eens komen,' grauwt Ottar. 'Ik, Ottar de Zwaardbreker, ben niet bang voor die oude kerel. Ik heb het met z'n malle zoontje klaargespeeld en ik zal het wel met hem klaarspelen ook. Als die nog leeft tenminste, want de enige koning van Noorwegen ben ik op het ogenblik. Waag het eens mij tegen te spreken.'

'Wie ben ik, om de voorname Yarl Ottar tegen te spreken,' mompelt de skalde. 'Goed, ge zijt de enige koning in Noorwegen, zoals ge zelf zegt. Zoudt ge het blijven als Eric terugkeerde? Een vraag slechts, een vraag,' laat hij er haastig op volgen als hij ziet dat Ottar zich grommend opricht. 'Denkt ge dat de overige edelen u zouden volgen, zoals men vroeger Eric volgde? Neen, immers, ze willen allemaal zelf graag koning zijn, maar er is maar één echte koning. En wanneer het waar is dat Eric onderweg is met een vloot, staat ge alleen, als de nood aan de man komt.' Er verschijnt een spottend licht in de ogen van de skalde als hij ziet, dat zijn woorden indruk maken. 'Ge zoudt een kans maken, als ge alle edelen onder uw bevel kon scharen, maar daar mist ge het gezag voor. En voorts zoudt ge de Joms Vikings te hulp kunnen roepen, maar ik twijfel eraan of die zouden komen, want Erics pleegzoon is een Joms Viking en Joms Vikings vechten nooit tegen elkaar, dus ziet het er al met al niet zo erg rooskleurig uit.' 'Voor eh . . . de koning van Noorwegen en voor jou evenmin, vlerk,' snauwt Ottar, terwijl hij de skalde ruw dooreen schudt, 'als je me niet snel vertellen kan aan wiens zijde jij staat.' 'Aan mijn eigen zijde,' brengt de skalde sputterend uit. 'Ik dien de redelijkheid, ik beschrijf geschiedenis dus beschouw ik het van een afstand.' 'Beschouw het maar vanuit de kerker,' brult Ottar. 'Daar zullen we je dan eens nader aan de tand voelen.'

Op het geroep van de woedende Yarl verschijnt een forse krijger. ‘Grijpt hem,’ buldert Ottar, ‘smijt hem in de kerker, en laat hem daar tot ik op mijn gemak bedacht heb, wat we met hem zullen doen.’ De skalde verzet zich niet als de krijger hem ruw de armen op de rug samentrekt, hij schudt meewarig het hoofd en prevelt: ‘Allemaal angst, gewoon angst, dat ge mij, een onschuldig, gevaarloos persoon, zo behandelt. En denkt ge daarmee de loop der geschiedenis te kunnen tegenhouden? Integendeel, gaat zo door en ge kunt er zeker van zijn, dat het volk, uw eigen knechten inbegrepen, juichend de zijde van Eric kiezen, zodra hij verschijnt. Ik voel me verplicht u hierop te wijzen.’ ‘Die slag is aan u,’ mompelt hij, als hem een klap van Ottars enorme vuist treft, maar het brengt hem niet tot zwijgen, zelfs nog terwijl de krijger hem hardhandig door de smalle gang sleurt blijft zijn kalme enigszins spottende stem Ottar in de oren klinken. ‘Vlegel,’ gromt Yarl, ‘oproerkraaier.’ Hij staart even voor zich uit. ‘Toch zit er meer achter, het zou een spion kunnen zijn van die vervloekte Noorman, maar dat is haast onmogelijk. Onmogelijk,’ grauwt hij halfluid. Maar ergens knaagt de onzekerheid aan hem . . . En die nacht schrikt Ottar met een schok wakker als hij flauwtjes het getrappel van paardehoeven op de landweg meent te horen.

Het hoefgetrappel komt nader en als de tonen van een signaalhoorn tot hem doordringen schiet Ottar uit bed. 'Wat mankeert me?' mompelt hij, haastig een mantel omslaande. 'Ik ben nog nooit – nog voor geen tien signaalhoorns opgestaan.' Als hij grommend en mopperend door de vochtige kille gangen naar de burchtzaal loopt, komen ze hem reeds tegemoet. Een wachter met een toorts en drie mannen; krijgers met blinkende wapenuitrustingen en glanzend wapentuig. De schildwacht staat opgewonden naar adem te happen, maar voor hij een woord uit kan brengen treedt een der reizigers, een stoere oude Viking naar voren. 'Een boodschap van Eric, koning aller Noren,' dreunt zijn stem door de kale hal. Yarl Ottar staart de man aan, alsof hij een geestverschijning ziet. De Viking doet of hij Ottars verwarring niet opmerkt en vervolgt: 'Het is de wil van uw vorst, Ottar, dat ge morgen aanwezig zult zijn op het toernooiveld van Wograms ruïne. Morgen te drie uur. Dit is een bevel.' Ottar is inmiddels zijn eerste schrik te boven. Hij loert de drie boodschappers aan, klapt dan in de handen en snauwt tot de krijgsknechten die binnenkomen: 'Sluit de poort, neem hen gevangen en werp hen in de kerker. Dat is mijn bevel.'

Ottar heeft de woorden nog niet uitgesproken, of de grote Viking springt naar voren, geeft de schildwacht die hen binnenliet een kaakslag, trekt hem de toorts uit de hand en slingert het ding in een hoek, waar het knetterend dooft. In deze plotselinge duisternis botsen de krijgsknechten in verwarring tegen elkaar op en doen hier en daar een doelloze greep naar de drie krijgers, die ze gevangen moesten nemen. Iedereen schreeuwt luidkeels om licht, Ottar niet het minst. De enigen die zich stil houden zijn de drie boodschappers. Slechts éénmaal klinkt de stem van de oude Viking, een zacht bevel; kort daarna wordt Ottar eensklaps verwonderlijk stil, maar in het ordeloze dooreenrennen let niemand daarop. En terwijl de krijgsknechten elkaar vloekend in de weg lopen en langzaam het schijnsel van een ijlings gehaalde fakkel door de gang naderbij deint, glippen drie gedaanten onder bescherming van de duisternis geruisloos tussen de bijgebouwen weg. Het zijn de drie boodschappers. De oude Viking heeft de bewusteloze Yarl Ottar over zijn schouder geslingerd, alsof het een veertje is. 'De poort is nog open...' grinnikt de voorste. 'Snel naar de paarden en dan in volle ren er tussenuit,' sist de oude Viking.

Op het bevel van de oude Viking haast een der boodschappers zich naar de stallen, zelf stevent hij met zijn metgezel en hun bewusteloze gijzelaar recht op de poort af. Zodra de wacht hen ziet komen beginnen ze de krakende houten deuren af te sluiten. 'Dat gaat mis, dat gaat nooit,' mompelt de een. 'mij lukt altijd alles,' grijnst de oude, terwijl hij Ottar op de grond laat zakken en zijn zwaard trekt. 'Open de poort, lummels, of ik sla dit gedrocht de kop af,' snauwt hij, 'vlug.'
Hevig verschrikt haasten de wachters zich dit bevel uit te voeren. Snel worden de paarden nu buiten gebracht en nadat de oude krijger dreigend bevolen heeft de poort weer te sluiten – om het hun achtervolgers niet te makkelijk te maken – springt hij in het zadel, hijst de Yarl met een ruk voor zich en het drietal gaat er in vliegende galop vandoor. Het duurt echter niet lang of de hele bende zit hen op de hielen. Ottar begint ook weer bij te komen en op een geschikte plaats laat de Viking daarom halt houden. 'Blijf waar je bent, als je je meester ooit levend terug wilt zien,' schreeuwt hij. 'Een van jullie mag naar voren komen om te onderhandelen.'

De achtervolgers staan even fluisterend te overleggen, dan komt een van hen naar voren; de anderen maken aanstalten te vertrekken, maar de oude Viking houdt ze grijnzend terug. 'Geen foefjes, kerel. Ik houd jullie liever in het oog. Vertel eens,' wendt hij zich tot de onderhandelaar, 'de kerkers van de vriendelijke heer Ottar zullen wel vol zitten, en heus niet alleen met schurken. Laat alle gevangenen vrij, en ik laat Ottar los. Ja,' grijnst hij, als hij de verbazing op Ottars gezicht ziet. 'Waarom neem ik je niet mee, nu ik je heb hè? Maar dat is lastig en morgen kom je toch om drie uur, nietwaar?' De Viking schudt Ottar aan de haren heen en weer. 'Laat die magere skalde los,' schreeuwt de Yarl, die pijnlijk beseft wat een droef figuur hij slaat tegenover zijn mannen. Terwijl deze zich haasten dit bevel uit te voeren gromt de oude Viking: 'Denk aan morgen, vriend. Het kost je je kop als je niet komt. Wat is dat voor een snuiter,' gromt hij, als de skalde op zijn gemak komt aanslenteren.' 'Dat zul jij wel beter weten dan ik,' snauwt Ottar, 'en laat me nu los.' Maar de Viking neemt geen risico's. Hij beveelt de krijgers terug te keren naar de burcht en rijdt zelf nog een eindweegs met Ottar voort, tot ze een open vlakte bereiken. Daar laten ze de Yarl aan zijn lot over. 'Dat zul je berouwen, jij en die vervloekte Noorman,' brult Ottar het troepje dat er in vliegende galop vandoor gaat na. 'Je kunt er op rekenen, het kost je je kop, als ik morgen kom.'

Terwijl Erics boodschappers snel uit het gezicht verdwijnen keert Ottar vloekend en scheldend naar zijn burcht terug, waar hij onmiddellijk zijn aanvoerders bijeen roept. ‘Alle strijdbare mannen moeten zich hier verzamelen. Voorzie ze goed van wapens. Het gaat er op los. We zullen die bemoeizuchtige Noorman een geducht lesje geven.’ De volgende middag trekt een lange stoet krijgers met Ottar en zijn aanvoerders aan het hoofd over de Heirweg zuidwaarts. Alleen Ottar en zijn aanvoerder zijn te paard, zodat de bende slechts langzaam vooruit komt. Zacht bespreekt Ottar zijn plan van de actie. Aan de stand van de zon ziet hij, dat het al ver over het middaguur is. ‘Vreemd, Eric wacht al en het duurt nog wel een paar uur voor we hem met ons bezoek kunnen verrassen. Maar dan zullen wij zijn geduld ook belonen.’ De wrede lach verdwijnt van zijn gezicht als hij een troep kerels, waaronder enkele ruiters van achter de rotsen ziet opduiken. ‘Voorwaarts,’ brult hij. ‘Dat zal het krijgsvolk van de Noorman zijn.’

Zodra de voorste ruiter Ottars bevel hoort drijft hij zijn paard naar voren en schreeuwt de Yarl toe: 'Halt, luister!' In galop snelt hij naderbij. 'Harald de Sluwe,' stoot Ottar uit. 'Schurk, die je bent.' 'Wat . . . vergeten wij onze vijandschap, Ottar,' onderbreekt Harald de Sluwe hem snel, 'we zullen elkaar nog nodig hebben. Het is de Noorman, de hond. Hij beval mij op het toernooiveld van Wograms ruïne te verschijnen. Natuurlijk weigerde ik, evenals de andere edelen; welnu, ziet wat gebeurde.' Harald wijst op zijn gescheurde kleren, op het handjevol mannen, dat hem vergezelt. 'Ternauwernood konden wij het vege lijf redden. Mijn huis brandt. Gunnars burcht is een puinhoop, evenals die van Einar . . . Ogmons huis wordt belegerd, Gunnar is dood, Einar gevangen.' 'Dan wordt het tijd, dat ik me ermee bemoei,' brult Ottar strijdlustig. 'Uit de weg, Sluwe,' 'Wacht,' bijt Harald hem toe. 'Wil je de strijd aanbinden met de Noorman? Ha, zijn leger is zó groot, dat het aantal krijgers niet te schatten is. Allen zijn voortreffelijk bewapend, van nieuwe wapenuitrustingen voorzien. Hij beschikt over de zwaarste belegeringsmiddelen. Je maakt geen kans met je handjevol armoedige krijgers, Ottar. Alleen alle edelen gezamenlijk kunnen de strijd tegen hem aanbinden. Luister naar mij, laten we terugkeren naar het noorden, doe je dat niet, dan ben jij de volgende, die aan de beurt is.'

'Je liegt,' snauwt Ottar wantrouwend. 'Om zo een leger uit te rusten is veel geld nodig en waar zou die berooide Noorman dat vandaan moeten halen.' 'Men zegt, dat hij schatrijk is teruggekomen van zijn reizen,' geeft Harald schouderophalend ten antwoord, 'maar wat doet dat er toe? Hij heeft zijn leger en wát voor een. Dat is mij voldoende. En er is nog iets, Ottar de Zwaardbreker, iets wat ik bijna vergeten was: Erwin leeft nog. Mijn krijgers beweren hem gezien te hebben.' Ottar verschiet van kleur en slikt tweemaal. 'Ga mee, Sluwe,' grauwt hij dan, 'naar het noorden.' Inmiddels slaan twee zwijgende gestalten vanaf een heuvel Haralds brandende burcht gade. 'Wie volgt, Noorman?' grijnst Svein, terwijl hij verlekkerd zijn glimmende wapenuitrusting bekijkt, 'er is zogezegd werk aan de winkel. Niet één van die halfbakken edelen is op komen dagen, dus weten we waar we aan toe zijn.' 'Dan weet ge meer dan uw vijanden, wee hen', klinkt een enigszins spottende stem achter hen, Het is de skalde, die met de drie boodschappers op hen toe treedt. 'Een vreemde snaak, heer,' mompelt de oude Viking misprijzend. 'Hij praat een mens de oren van het hoofd.' Eric glimlacht eens; op het eerste gezicht bevalt hem de vreemde, en geduldig luistert hij naar diens relaas. 'Je bent erg goed op de hoogte met de toestanden hier, beter dan ik ongetwijfeld,' zegt de Noorman. 'Ongetwijfeld,' beaamt de skalde, 'en als ge er gebruik van wilt maken, zult ge er geen spijt van hebben, dat beloof ik u.'

Inmiddels zijn de laatste verstokte aanhangers van Harald de Sluwe onschadelijk gemaakt en gevolgd door een deel van zijn krijgers voegt Erwin zich bij zijn vader. 'Er zijn er heel wat, die nu beweren graag de koning van Noorwegen te dienen,' zegt Erwin spottend, 'maar je kunt ze beter niet vertrouwen.' 'Wantrouwen kweekt wantrouwen,' mompelt de skalde en Eric knikt instemmend. Gezamenlijk begeven ze zich naar het enorme tentenkamp aan de voet van de heuvel. Een voor een worden Haralds knechten verhoord; als laatste is Yarl Einar aan de beurt. De Yarl, die meer heeft van een boer, beweert, dat hij Eric graag wil dienen. 'Gunnar dwong mij te vechten. Ik heb mijn buik vol van Ottar, die meent, dat hij er recht op heeft koning te zijn, omdat hij de machtigste van de edelen is. Ik kan alles, wat Eric kan, zegt hij altijd.' 'Laat hem dan maar beginnen zijn eigen burcht aan puin te hakken, dan hoeft koning Eric dat alvast niet meer te doen,' bijt Erwin hem toe. Grinnikend beveelt Eric een paar krijgers Einar weg te brengen. Mogelijk meent de man wat hij zegt, maar het zou onvoorzichtig zijn, om er zo maar op te vertrouwen. Vlug bespreekt Eric met zijn vrienden het verdere krijgsplan: 'Ottar is dus de sterkste; hij was het ook, die voornamelijk de strijd tegen Erwin leidde.' 'Welnu,' besluit Eric grimmig, 'dan moet onze hele strijdmacht naar Ottar! Eens kijken hoe lang deze namaak-koning nog durft vol te houden.'

Het tentenkamp wordt opgebroken en in een lange rij begeeft het leger zich op weg. Vooraan de Noorman met zijn zoon, Svein en de skalde, dan de ruiterij, 150 man sterk, en in een wolk van stof het krijgsvolk. Een eindeloos lijkende stoet. Peinzend glijden Erwins ogen over het landschap en de trieste uitdrukking op zijn gezicht ontgaat de Noorman niet. 'In deze vallei,' zegt de prins haperend, 'in deze vallei vond Orisia, – lees: 'De grote beslissing': 'De zwarte piraat' – mijn bruid de dood, terwijl ik onmachtig was iets te doen. Niet eens de plaats van haar graf is mij bekend.' Zijn stem stokt. Eric klopt zijn zoon zacht op de schouder, maar woorden vindt hij niet. Terwijl de legermacht zich langzaam als een geweldige slang door het landschap beweegt, richten twee gestalten zich behoedzaam op een der omliggende heuvels overeind. 'Het is waar, wat gezegd wordt,' mompelt de een vol ontzag. 'Zo een geweldig leger heb ik nog nooit eerder in Noorwegen gezien.' 'Ja, ja,' grijnst de ander onheilspellend. 'Maar als ons plannetje lukt zal dat hele vertoon hem weinig helpen.'

Onafwendbaar nadert Erics leger het gebied van Yarl Ottar, slechts een korte rust in de middag en dan wordt de mars weer voortgezet. Het terrein wordt bergachtig en aangezien Eric er op rekent, dat Ottar en de andere vijandige edelen van zijn komst op de hoogte zijn, geeft hij zijn ogen goed de kost. Hoewel zijn speciaal gesmede wapenuitrusting tegen een stootje bestand is, kan een goed verdekt opgestelde boogschutter altijd nog wel een gaatje vinden voor een verraderlijke pijl. Hij houdt dan ook met een ruk zijn ros in, als eensklaps een drietal mannen vanachter de rotsen opduikt. Haveloze kerels zijn het, zonder enige bewapening, en juist dat doet Eric op zijn hoede zijn. Zijn ogen glijden langs de rotswanden, maar er is geen onraad te bespeuren. Ook het drietal staat een ogenblik stil. 'Dat is hem,' hoort Eric een van hen luide zeggen. 'Ja, het is de koning! Leve onze vorst!' Met alle uiterlieke tekenen van blijde opwinding snellen zij naderbij. 'Hoe gelukkig, dat ge er zijt, heer! De schurk Ottar, die onze meester was, is gevlucht bij uw nadering. Maar wij zijn u trouw! Komt met ons! Ottars burcht staat voor u open!'

Eric aarzelt even en neemt het drietal aandachtig op. Het gezicht van de een, die het woord voert, is niet erg vertrouwenwekkend. Een valstrik? Maar dan haalt hij de schouders op. Wie zal het wagen hem temidden van zijn krijgers te genaken? En bovendien, het is niet de eerste keer, dat verarmde boeren en lijfeigenen hun toevlucht bij hem zoeken. Hij knikt vriendelijk: 'Ik dank jullie voor je trouw! 't Is wel!' 'D . . . dan gaan wij nu vast vooruit,' zegt de woordvoerder gehaast, 'om . . . om alles te regelen.' 'Niet zo haastig, vriendje,' klinkt op dat moment de stem van Svein, en met een ruk drijft de Sakser zijn paard naar voren. 'Wat valt er zogenaamd te regelen, eh?' 'Er moet toch nog een boel gebeuren, edele heer?' is het antwoord. 'Wat voor onze mensen goed genoeg is, is het niet voor een koning! En eh . . . de paarden moeten allemaal een plaats hebben. Het zijn er nogal wat.' 'Hm,' gromt Svein peinzend. 'Wel, dat is toch redelijk genoeg,' brengt Eric lachend in het midden. 'Vertrouw je he weer eens niet, Sveintje?' 'Precies, dat is het,' zegt de lange Sakser afgebeten. 'Als er wat te regelen valt, ben ik van de partij, om een handje mee te helpen regelen . . . met dertig ruiters!'

Nog voor Eric iets kan zeggen valt Erwin Svein bij en schouderophalend laat de Noorman de troep van dertig krijgers met de drie mannen gaan. 'Het is heel verstandig,' klinkt de stem van de skalde naast hem, 'en laten we maar hopen, dat deze flinke vriend niet in de val trapt, die hij voor u vreest. Niet zonder redenen overigens. De gezichten van deze drie stonden mij weinig aan.' Eric moet toegeven, dat ze op hem evenmin een gunstige indruk gemaakt hebben, maar daar kan men zich tenslotte in vergissen. De tocht wordt weer voortgezet en als ze na verloop van tijd de burcht in zicht krijgen, komt Svein hen in langzaam galop tegemoet. 'Je zou zo zeggen, dat alles in orde was,' mompelt de Sakser peinzend. 'Tja, wij hebben de burcht van onder tot boven onderzocht en grondig ook. Op een stuk of wat lijfeigenen na, is er niemand meer. En tóch deugt het niet. Nee, het deugt niet, Noorman, lach me maar uit. Maar ik heb het gevoel, dat er ergens een smerig streekje uitgebroed is.'

Eric lacht de Sakser hartelijk uit en even later trekt hij met zijn aanvoerders Ottars burcht binnen. 'De ruiterij kan zich op de binnenplaats legeren, Thorwald,' zegt hij tot de oude Viking. Deze knikt. 'Er is plaats genoeg voor de paarden in de bijgebouwen. Het voetvolk kan rondom de burcht zijn tenten opslaan; dat is bovendien nog een goede beveiliging.' Inmiddels is de skalde de burcht binnengeslenterd. In de keuken is een dikke kok bezig enkele ossen te bereiden voor de nieuwe bewoners. Hij kijkt verstoord op, als een schel gekef tot hem doordringt en de skalde, gevolgd door een speelse jonge hofhond, binnenwandelt. Diens groet beantwoordt hij nauwelijks, en zonder de bezoeker een blik waardig te keuren giet hij een vette saus over zijn gebraad. 'De kok is zijn oude meester dus ook ontrouw geworden,' mompelt de skalde, terwijl hij peinzend alles in zich opneemt. De kok loert hem even snel aan. 'Ik haatte Ottar,' gromt hij dan, rustig het spit wentelend. 'Wel, dat is al heel gevaarlijk voor de meester, als de kok hem haat,' lispelt de skalde. 'Hoe eenvoudig is het niet, een gif door het eten te mengen . . .' 'Bah! Daar ben ik nou net altoos te laf voor geweest,' gromt de kok, terwijl hij een nieuwe lepel saus neemt. 'Ach zo, wat een zelfkennis,' glimlacht de skalde. 'En wat een weinig benijdenswaardig bestaan hebt ge dan gehad om iemand te moeten voeden, die ge haat. Maar dat is nu voorbij, gelukkig hè, kok?' Onder dit gesprek is de jonge hond snuffelend dichterbij geslopen en stort zich knorrend op de vettige plasjes, die de kok gemorst heeft. Gulzig likt het dier zelfs het kleinste druppeltje op. En de skalde kijkt aandachtig toe . . .

Kwispelstaartend en zenuwachtig snuffelt de jonge hond rond naar meer. Als hij niets meer vindt, begint hij oproerig te keffen en springt tegen de kok op. 'Lekker, hè mormel,' grijnst deze en laat nog een plasje op de vloer druppelen, waar het beest met hernieuwd enthousiasme op aanvalt. 'Ja, lekker is het,' gromt de kok en neemt zelf ook een fikse slok uit de lepel, waarbij hij de skalde spottend toegrinnikt. 'Zoveel dierenliefde had ik bepaald niet achter je gezocht,' is het enige wat deze opmerkt. Dan draait hij zich langzaam om en drentelt weg. Achter hem begint de kok schel te fluiten... Met een diepe frons laat de skalde zich in de grote hal in een zetel zakken en staart roerloos voor zich uit. Zo vindt even later de Noorman hem. Bevreemd treedt hij naderbij. 'Is er iets, vriend skalde? Ben je ziek?' 'Ziek, jawel,' prevelt deze, maar dan van onrust. 'Er is iets niet in orde, heer, ik weet niet wat, maar...' 'Je lijkt Svein wel,' glimlacht Eric. 'Die loopt argwanend van de ene hoek naar de andere, kijkt achter en onder alles...' Op dat moment stormt Thorwald binnen. 'Kom snel, heer,' bijt hij Eric toe, 'er is een man binnen gebracht met een pijl in de rug. Een boer lijkt het wel. Vóór hij het bewustzijn verloor noemde hij uw naam. Het schijnt, dat hij u ergens voor waarschuwen wil.'

Snel volgt Eric Thorwald naar buiten, waar men de gewonde op de binnenplaats gelegd heeft. De skalde komt zwijgend achter hem aan, maar als ze het groepje bereiken, dat zich om de ongelukkige gevormd heeft, blijkt dat deze inmiddels gestorven is. ‘Stakker,’ mompelt Eric hoofdschuddend, ‘wie is het, waar komt hij vandaan en wie heeft hem vermoord?’ Thorwald haalt de schouders op. ‘Hij leek vreselijk opgewonden, angstig haast, riep verscheidene malen, waarschuw Eric de koning, maar waarvoor, dat zullen we nooit weten.’ ‘Dat betwijfel ik,’ klinkt op dat moment de stem van de skalde die er zwijgend bij heeft gestaan, maar nu eensklaps tekenen van opwinding vertoond. ‘Kom mee, heer, ik geloof, dat ik het begrepen heb.’ Verwonderd volgen ze de skalde, die met lange passen regelrecht naar de keuken beent. De kok schrikt merkbaar, als hij hen allen eensklaps voor zich ziet. ‘Wel, dikke vriend,’ mompelt de skalde, ‘we beginnen trek te krijgen, haast je dus, maar bereid je er op voor, dat heer Eric er een gewoonte van heeft gemaakt, zijn kok te laten voorproeven. In ons bijzijn zul je dus nu een stevige portie eten, van alles wat je bereid hebt.’

Alle twijfel aan de juistheid van de verdenking van de skalde verdwijnt bij Eric als hij dodelijke schrik ziet op het gezicht van de kok. Ogenblikkelijk geeft hij bevel de overige 'trouwe dienaren', die zonder twijfel eveneens in het complot zijn gevangen te nemen. Dan bijt hij de trillende gifmenger toe: 'Dus dit is de manier waarop Ottar en zijn bende strijden. Wie is de ongelukkige die mij hiervoor wilde waarschuwen?' 'De boer van wie de ossen waren. De beesten hadden een dodelijke ziekte, men sterft als men van het vlees eet. Het was Haralds idee, heer, ik ben onschuldig.' 'Dus als ik het goed begrijp, was jij bezig met een soort massamoord, adder,' brult Svein, 'want niet alleen wij, maar al onze krijgers zouden van dit vlees gegeten hebben. Ik draai je de nek om, maar vertel me eerst nog even wat die toorts te beduiden heeft, die ik boven in de torenkamer ontdekte.' 'Daar moesten we Ottar mee waarschuwen, heer, genade,' jankt de lafaard. 'Korte metten,' buldert Svein, maar vóór hij zijn zwaard half uit zijn schede heeft, treedt Eric tussenbeiden. Aan de gezichten van de anderen merkt hij dat ze het roerend met de Sakser eens zijn, maar rustig zegt hij: 'Een moord is een moord en bovendien ben ik benieuwd te weten wat er gebeurt als het fakkelsein gegeven wordt.' De kok haalt hulpeloos zijn schouders op. 'Goed,' knikt Eric en terwijl hij een paar krijgers opdracht geeft de moordenaar bij zijn gezellen in de kerker te werpen, zegt hij: 'Dan zullen we zelf het sein geven vanavond.'

De Noorman wacht tot de avond valt, dan begeeft hij zich met de anderen naar de toren, waar Svein de fakkel toont. Even later staat Eric op de trans, terwijl de toorts in zijn handen een flakkerende lichtbaan beschrijft. Op een verre heuvel springt een eenzame krijger opgewonden overeind. 'Heer Ottar, het sein,' schreeuwt hij, waarop de dikke Yarl, gevolgd door Harald snel naderbij komt. 'Het sein, jawel,' mompelt Harald fronsend, 'maar het wordt niet op de manier gegeven, die wij afgesproken hadden.' 'Het is het sein,' gromt Ottar met een satanische grijns, 'dat betekent, dat ons plan gelukt is. De Noorman en zijn gespuis leven geen dag meer en de tijd die zij nog leven, zullen wij wel even komen bekorten. Verzamel de krijgers, het gaat erop los.'

In een oogwenk is de krijgsmacht gereed en in alle stilte trekt men op naar Ottars burcht. 'Dit wordt de vernietiging van de hele bende van die Noorman,' gromt Ottar zelfvoldaan. 'Wat niet aan die zieke ossen gestorven is, zullen wij wel voor onze rekening nemen.' Harald de Sluwe knikt peinzend 'en toch vind ik het vreemd, dat het sein niet op de afgesproken manier is gegeven,' mompelt hij. Hoe juist zijn argwaan is, daarvan heeft hij echter niet het flauwste vermoeden. Op de torentrans staan Eric, Erwin en Svein in spanning uit te kijken. 'Dat er iets gebeuren moet is zeker,' mompelt Svein, 'maar wat? Een flinke vechtpartij, misschien?' 'Daar!' onderbreekt Eric hem. 'Daar komen zij.' Grijnzend staart Svein even naar de lange stoet, die nauwelijks zichtbaar in het donkere landschap nadert. 'Naar beneden,' fluistert Eric. 'Jullie weten je taak.' Onder het geboomte houdt Harald bruusk zijn paard in. 'Wacht,' sist hij Ottar toe. 'Vertrouw het niet, ik vrees een hinderlaag.' 'Houd toch op, kerel,' snauwt Ottar. 'Vooruit, ten aanval!'

Voorafgegaan door Ottar stormt de krijgsbende op Erics kampement af. Alleen Harald houdt zich wat afzijdig. 'Steek er de brand in,' buldert Ottar, verhit met zijn zwaard ronddraaiend. 'Verdelg de ratten in hun holen.' Joelend kwijten de krijgers zich van deze taak, althans zo trachten zij. Maar al snel loopt de woedende aanval dood. En temidden van de tenten, die hier en daar lustig branden, houdt Ottar bedremmeld zijn paard in. Wat zijn mannen de een na de ander ontdekken begint nu ook tot zijn opgewonden brein door te dringen. Ze maken zich druk om niets; er is in het hele kampement geen krijger te bekennen en nog maar nauwelijks beseft Ottar dat, of van de bosrand achter hen stijgt een oorverdovende strijdkreet op. Van drie zijden vallen de mannen van Eric, Erwin, Svein en Torwald op hen aan. Met het vuur der rechtvaardigen baant de Noorman zich een weg door zijn terugdeinzende tegenstanders. 'Voor Orisia,' klinkt Erwins strijdroep naast hem. 'Ottar hier komt de afrekening.'

De Yarl beseft dat hij weinig genade kan verwachten en hij en zijn krijgers verdedigen zich met de moed der wanhoop. Maar het is een verloren gevecht. Met bolle ogen van vrees houdt Ottar de glanzende bronzen helm van de Noorman in de gaten. Langzaam maar zeker vecht Eric zich een weg naar de plaats waar Ottar zich bevindt. 'Grijp hem levend!' buldert hij zijn mannen toe, terwijl zij de laatste aanval inzetten. 'Dat zou hij wel willen,' schreeuwt Ottar hees. 'Vooruit mannen! Er tussenuit nu het nog kan. Ieder redde zichzelf. Harald, vlucht!' Maar de sluwe Harald hoort deze woorden al niet meer. Hij heeft zich gedurende het hele gevecht op de achtergrond gehouden en zijn makkers lafhartig in de steek latende gaat hij er als een schim vandoor.

Begunstigd door het duister vluchten Ottar en zijn mannen in alle richtingen. Afdelingen van Erics leger zetten hem na, maar keren na verloop van tijd onverrichter zake terug. Erwin heeft danig het land in, dat zijn doodsvijand hem op het laatste ogenblik nog ontsnapt is, maar Eric haalt de schouders op. 'Vroeg of laat krijgen we hem tóch.' Een paar gevangen genomen tegenstanders worden verhoord, maar men wordt niet veel wijzer omtrent Ottars verdere plannen. 'En wat nu, Noorman?' gromt Svein, nog blakend van strijdlust, als de gevangenen weggebracht zijn. 'Onmiddellijk achter Ottar en Harald aan! Erwin en Torwald moeten met de ruiterij een omtrekkende beweging maken, om te voorkomen, dat zij zich bij de edelen in het noorden aansluiten.'

Terwijl Erwin en Thorwald met de ruiterij achter hem aanzitten houdt Ottar op een open plek in het bos stil en verzamelt zijn mannen. 'Niemand Harald gezien?' fluistert hij. 'Jawel, maar niet op zijn voordeligst,' gromt een der aanvoerders. 'De lafaard vluchtte toen wij nog in het gevecht waren.' Ottar perst de lippen op elkaar. 'Mooi,' zegt hij onheilspellend, 'dan weet ik wat me te doen staat, als ik hem tegenkom. Maar terzake. Wij lopen zo teveel in het oog en bovendien gaat het mij te langzaam. Erics ruiterij kan ons gemakkelijk inhalen. Ik rijd daarom alleen door, om mijn vrienden in het noorden te waarschuwen. Jullie gaat hier allemaal uiteen en probeert zo snel mogelijk allemaal de burcht van Leif Eénpoot te bereiken. Daar zien wij elkaar weer! Maar mijdt de wegen!' Even later stormt Ottar alleen voort door de donkere nacht. Hij spaart zijn ros niet en laat in de morgen ziet hij de houten burcht van Leif Eénpoot voor zich in een kleine vallei. Een aantal met speren gewapende mannen staat buiten de poort, in gesprek met een ruiter. Als Ottar diens groene mantel herkent slaakt hij een nijdige kreet en zijn zwaard trekkend, buldert hij: 'Harald de Sluwe, lafaard! . . . halt . . . een woordje met jou!'

Nauwelijks heeft Harald gezien, wie daar nadert, of hij geeft zijn paard de sporen en gaat er in snelle vaart vandoor. 'Tegen die domme driftkop helpt toch geen praten,' mompelt hij, zijn paard tot groter spoed aandrijvend. 'Hij moet zijn neus maar eens stoten.' Na deze onbegrijpelijke woorden buigt hij zich over de hals van zijn paard en jakkert zwijgend voort, de heuvels in ... 'Driedubbele bleke lafaard,' buldert Ottar knarsetandend. Als hij ziet dat hij er nooit in zal slagen de ander in te halen, houdt hij zijn paard in, geeft nog een reeks gezouten krachttermen en verwensingen ten beste en keert naar Leif Eénpoots houten vesting terug.

De krijgers staan nog steeds aan de poort en laten hem zwijgend naderen. 'Ik ben eigenlijk blij dat wij hem kwijt zijn,' bromt Ottar meer tegen zichzelf, dan tot de mannen. ''t Is een eigenwijze kerel en onbetrouwbaar, dat zie je nou. Komaan breng me eens gauw bij je meester,' wendt hij zich tot de wachters. 'Ik heb een zaak van groot gewicht te bespreken. Hij is in gevaar.' 'Ja ... zoiets beweerde de Sluwe ook daareven,' grijnst een der wachters, een gespierde kerel, spottend. 'Je had beter achter hem aan kunnen blijven hollen, Ottar Yarl!' Hij doet een stap naar voren en klopt Ottar dreigend met de speerpunt tegen de borst. 'Ga heen, man! Leif Eénpoot is niet van je gezelschap gediend. Hij heeft de koning trouw gezworen! Vecht het maar alléén uit, maar dan moet je vlug maken, dat je wegkomt; anders zullen wij het wel even met je opknappen.'

'Wat, wou jij mij bang maken, vlerk?' brult Ottar. Meteen laat hij zijn paard steigeren en een der wachters zakt onder een zwaardslag inéén. Nog voor de overigen van deze laffe aanslag bekomen zijn, is Ottar al buiten hun bereik. 'De groeten aan Leif Eénpoot! Binnenkort kun je hem Géénpoot noemen!' schreeuwt hij. 'Ik, Ottar, zal jullie trouw aan die vervloekte Noorman belonen, reken maar! Ik kom terug en dan zal je wat beleven!' De speren beginnen hem om de oren te vliegen en aangezien men in de burcht haastig paarden aan het zadelen is, gaat de Zwaardbreker er snel vandoor. Even later is hij tussen de bomen verdwenen. Op een dichtbegroeide plek stijgt hij af en luistert scherp . . . Van achtervolgers is niets te merken. 'Daar sta ik nou,' gromt de Yarl, die – nu zijn woede bekoeld is – genoeg hersens heeft om te begrijpen, dat de zaken er voor hem niet zo gunstig uitzien. Hij moet nu maar proberen zijn krijgers op te vangen, voor dezen niets vermoedend bij de ontrouwe Leif aankloppen. Als ze inmiddels niet in handen van Erics ruiterij gevallen zijn. Nijdig mompelend trekt de dikke boosdoener behoedzaam door de heuvels op zoek naar een plaats, vanwaar hij het pad naar Leifs burcht in de gaten kan houden. Plotseling duiken tot zijn niet geringe schrik, drie krijgers voor hem op; maar zijn onsteltenis verandert in vreugde als hij zijn eigen mannen herkent. Ze wenken hem en net op tijd weet de Yarl de forse begroeting die hem op de lippen zweeft – en waarvan de gehele natuur in de wijde omtrek ongetwijfeld in paniek geraakt zou zijn – in te slikken. Want de drie krijgers maken overduidelijk een gebaar, dat Yarl Ottar zich muisstil dient te houden.

'De ruiterij van de Noorman ligt hier niet ver vandaan,' zegt een der krijgers als Ottar zich bij hen voegt. 'Ha, die wachten ons op zeker,' grijnst Ottar, 'dan kunnen ze lang wachten. Zijn de anderen er ook?' 'Nog niet allemaal,' geeft de krijger ten antwoord, waarna hij Ottar gebaart stil te zijn. Ze bevinden zich aan de rand van een steile rots. Beneden hen op een kleine weide, heeft zich de ruitertroep gelegerd, kennelijk met het doel het pad, dat zich op enige afstand bevindt te bewaken. Ottars ogen beginnen vreemd te schitteren, als hij de gestalte van Erwin herkent, die met enkele van zijn mannen bijna recht onder hun uitkijkpost zit. 'Zo een kans krijg ik nooit weer,' gniffelt Ottar, 'je kunt hem gewoon niet missen,' wendt hij zich tot de krijger naast hem, de enige die met pijl en boog bewapend is. 'Schiet hem neer!'

Met een fikse beloning in het verschiet, als hij Erwin in één schot doodt, haast de krijger zich weg. Om de kans van een misschot zoveel mogelijk uit te schakelen, poogt hij – in de schaduw van de rotswand – lager, dichterbij te komen. Maar in zijn moorddadige ijver let hij niet goed op waar hij zijn voeten neerzet. Dit kost hem zijn beloning en zijn nek, want de smalle richel kan zijn gewicht niet torsen en met een gil stort hij omlaag. Op het horen van de doodskreet van de sluipmoordenaar, springt Erwin overeind. 'Een overval!' schreeuwt hij. 'Te paard en verspreiden, ze zitten boven ons.' Maar dat is allang niet meer volgens de waarheid, want niet zodra heeft Ottar zijn krijger zien vallen of hij zet het met de twee overgebleven knechten op een lopen. 'De domoor, om naar beneden te vallen,' grauwt hij. 'Niets dan tegenspoed vandaag. Maar dat verandert wel. Dat zullen die dikdoeners gauw genoeg merken.'

Aangezien het bij dat ene schot blijft keren de krijgers al gauw naar hun kampplaatsen terug. Terwijl een deel de omgeving doorzoekt, buigen Erwin en Thorwald zich over het lichaam van de sluipschutter. 'Dit is een van Ottars krijgers,' mompelt de oude Viking. 'Dan zijn ze dus in een boog om ons heen getrokken,' voegt Erwin er aan toe, 'en hebben wij hier voor niets gewacht.' Geërgerd geeft hij het bevel op te stijgen en terwijl zij onverrichter zake terugkeren voegt Ottar zich bij zijn mannen. 'We trekken naar de burcht van Olaf de Berenjager,' gromt hij. Die zal zich ongetwijfeld bij ons aansluiten en dan volgen de andere edelen vanzelf. Met elkaar zijn we sterk genoeg om het tegen die Noorman op te nemen; en tegen de lafaards die zijn zijde gekozen hebben,' laat hij er grimmig op volgen. Op hetzelfde ogenblik verlaat een ruiter de houten sterkte van deze Olaf de Berenjager. Het is Harald. 'Allemaal bang voor die Noorman,' mompelt hij omkijkend, 'maar ik weet er een die niet zo benauwd zal zijn. Dan neem ik het tegen allemaal tegelijk op. Tegen die Noorman, Ottar en die laffe overlopers er bij.' Zijn paard de sporen gevend verdwijnt Harald de Sluwe langs het pad naar het oosten.

Na de terugkeer van Erwins ruiters op Ottars burcht, die zolang als hoofdkwartier werd ingericht, overlegt Eric met zijn vrienden wat hem te doen staat. Op een primitieve kaart heeft hij de situatie geschetst. 'Het belangrijkste deel van Noorwegen met het gehele landbouwgebied is in onze handen,' zegt hij, 'wat maken we ons druk om een paar onbelangrijke edelen, die nog in het noorden zitten. We sluiten ze eenvoudig op in die wildernis, dan kunnen ze op hun gemak bedenken of tegenstand wel de moeite waard is.'

De Noorman heeft daarbij een landstreek op het oog, die door zijn natuurlijke gesteldhied betrekkelijk eenvoudig te bewaken is, en zo breekt het grote leger op, om daar zijn posten te betrekken. Maar bij de nadering van het grensgebied, houdt Svein eensklaps zijn paard in en wijst: 'Dat is geen kinderachtig brandje, Noorman.' Fronsend staart ook Eric naar de enorme rookwolken, die dreigend achter de bomen opstijgen.

'Wacht hier,' beveelt Eric de aanvoerder van het krijgsvolk. Dan geeft hij zijn ruiters een wenk, en in een stofwolk verdwijnt de troep, waarbij zich ook de skalde heeft aangesloten, in de richting van de rookwolk. 'Als het een bosbrandje is, lach ik me dood,' hijgt Svein. 'Dat kan anders erg genoeg zijn,' geeft Eric ernstig ten antwoord, 'maar ik vrees, dat het wel wat anders is.' Het blijkt, dat hij gelijk heeft, als ze vanaf de laatste heuvel een blik slaan op de geblakerde ruïne in de kleine vallei. Het vuur speelt hier en daar nog met de rokende resten van wat eens een veilig thuis was voor talloze mensen. Maar van de bewoners is geen enkel levensteken te bekennen. Alles ademt de stilte van de dood. 'Ik kende de bewoners,' komt de stem van de skalde. 'Het was geen onaardige kerel. Men noemde hem Leif Eénpoot.'

Haastig stijgen Eric en zijn mannen af om te onderzoeken of zich misschien nog overlevenden tussen de ruïnes bevinden. Maar de ongelukkigen die zij vinden zijn dood. Er rest de mannen van Eric slechts de droeve taak een graf te delven. Terwijl ze nog rondspeuren, komen Svein en Thorwald op hen toe met een wat oudere krijger. Het blijkt een der weinigen te zijn die de dans ontsprongen is. De ontsteltenis over het gebeuren staat nog op zijn gezicht te lezen, als hij haperend verslag doet van de overval. Eric klemt de lippen opeen als hij hoort, dat Ottar de Zwaardbreker en zijn bende krijgsvolk de daders zijn. 'Dus deze Leif Eénpoot heeft de trouw aan zijn vorst wel duur moeten betalen,' zegt hij grimmig. 'Waar zijn Otar en zijn groep heengegaan?' vraagt hij de oude man. Deze haalt de schouders op. 'Wist ik het maar, heer,' mompelt hij. 'Mijn goede zoon heeft hij als gevangene meegevoerd, evenals verscheidene vrouwen en kinderen. Ik ben hem nog een eindweegs gevolgd, maar wat kan een man alleen tegen die schurken beginnen? Ik was van plan onderdak te zoeken bij Olaf de Berenjager. Daar zit ik goed, want mijn meester en Olaf waren goede vrienden.' 'Heeft die Olaf de Berenjager zich soms óók voor mij verklaard?' valt Eric snel in. 'J-ja heer . . .eh koning . . . Dat heeft hij.' 'Dan moeten we snel zijn. Anders overkomt hem hetzelfde lot. Snel mannen, te paard, of Ottar is ons voor.'

Weer stuift de ruiterschare in vliegende galop vooruit, maar als ze na een afmattende rit Olafs nederzetting in het oog krijgen, ademt alles daar vrede en rust. 'Wel beter zo dan een puinhoop,' zucht Eric opgelucht. 'In ieder geval zullen we ze waarschuwen.' 'Gaat daar niet naar binnen, heer,' prevelt de skalde. 'Niet dat ik de bewoners niet vertrouw, maar als Ottar dan op komt dagen zitten we gevangen.' 'Ik denk dat Ottar wel wijzer zal zijn,' bromt Svein. Hun komst is inmiddels opgemerkt. Op de binnenplaats staat Olaf de Berenjager hen op te wachten en bij het zien van de enorme afmetingen van deze landman houdt de Noorman onwillekeurig even de pas in. 'Arme beren,' hoort hij de skalde achter zich mopperen. De krachtpatser, die door een bescheiden meisje, waarschijnlijk zijn dochter, onopvallend vergezeld wordt, begroet zijn hoge gast hartelijk en ongedwongen, en grijnst breed als hij het doel van het bezoek hoort. 'Dat is geschikt, koning, dat je me wilt helpen, maar ik kan op mezelf passen. Die pafferige Ottar is hier geweest om mij te bevelen ons onder zijn gezag te stellen. Ik heb hem in een grote boog over de heining geschopt.' 'Ik mag die berenjager wel,' gromt Svein monter. 'Maar nu je hier toch bent, koning,' grijnst Olaf. 'Blijf nog wat. Ik heb net vanochtend een malse eland geschoten.'

Eric kan het niet over zijn hart verkrijgen deze gastvrije kerel te weigeren en glimlachend volgen hij en zijn vrienden hem naar binnen. Het ontgaat hen allen dat zowel Erwin als Olafs dochter ietwat in verwarring schijnen te raken als hun blikken elkaar ontmoeten . . .

Even later zitten allen aan de dis en doen zich tegoed aan de gerechten die Olafs dienaren aandragen. Eric en Svein, die klaarblijkelijk als voornaamste gasten beschouwd worden zitten aan weerszijden van Olaf en het blijkt al gauw, dat de twee geweldenaars best met elkaar overweg kunnen. Tegen de tijd, dat het gevogelte op tafel komt, geven ze elkaar reeds vriendschappelijke klappen op de schouder, waar Eric van rilt; klinken hun bronzen bekers tegen elkaar alsof ze stuk moeten en het gerstenat in het rond spat en beginnen elkaar opgewonden verhalen te doen over hun eigen enorme heldendaden. 'Jij mag eens mee op de berenjacht, vriendje,' buldert Olaf, die dit wel zo ongeveer de grootste weldaad schijnt te vinden, die hij uit kan delen. Eric slaat dit alles met een glimlach gade; het ontgaat hem niet, dat Erwin zich uitermate koest houdt, maar als hij de blikken opmerkt waarmee zijn zoon, zo onverschillig mogelijk in de richting van Olafs dochter loert begint hem iets te dagen. Aan al deze vrolijkheid komt echter onverwachts een einde. Een van Erics ruiters stormt binnen. 'De wacht bij de paarden is neergeschoten, de paarden zijn op de loop. Ottar heeft ons omsingeld.'

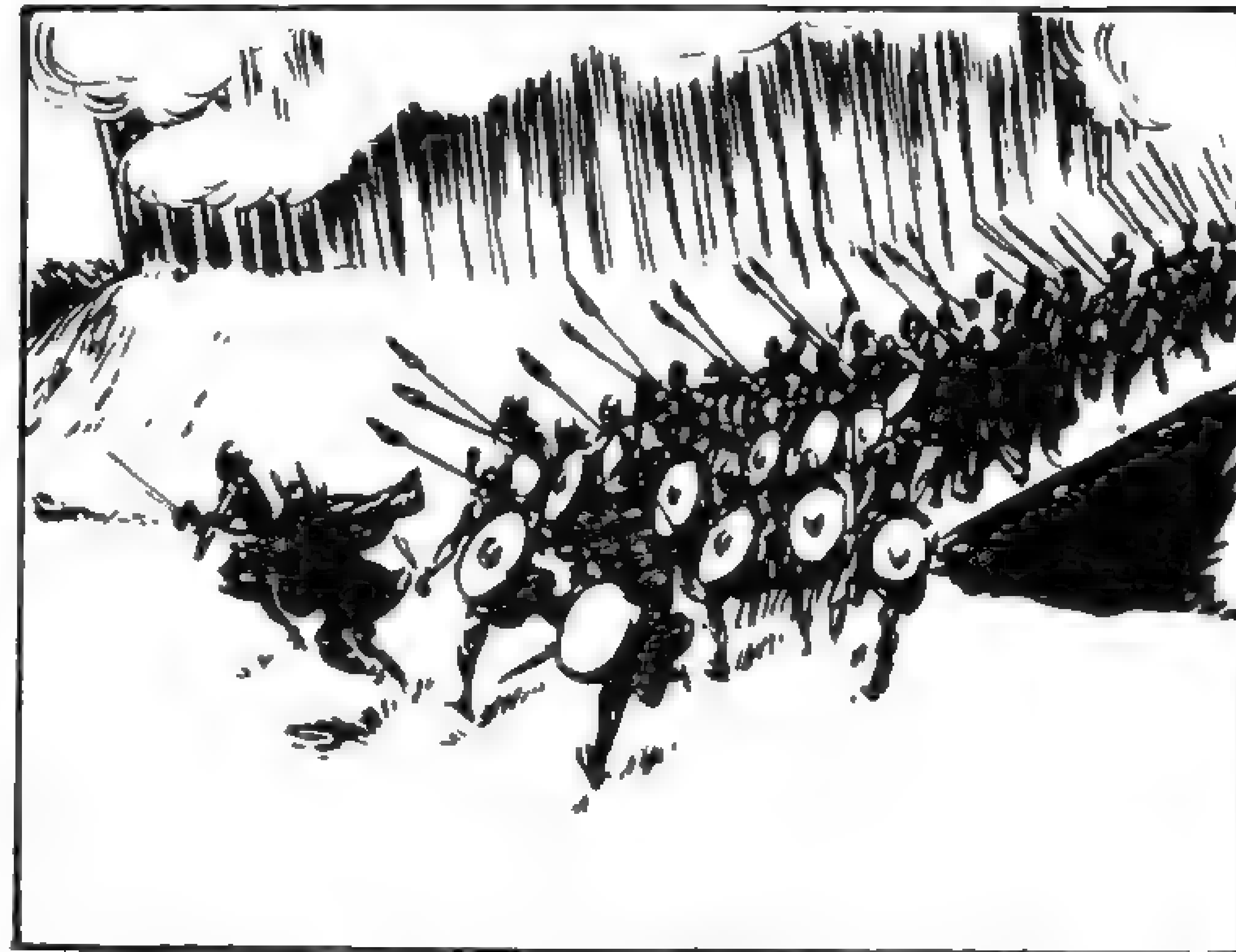

Achter elkaar stormen de mannen naar de palissade, behalve de skalde, die kluivend aan een eendebout blijft zitten en prevelt, dat hij niet van vechten houdt. 'Schurk, ik daag je uit voor een tweegevecht,' brult Erwin woest, zodra hij zijn gehate vijand in het oog krijgt, maar Ottar lacht hem vierkant uit. 'Wat heb je nu aan je leger, Noorman?' schreeuwt hij terug, 'je gaat eraan. In één klap roei ik jullie hele troep uit.' Eric bedenkt, dat hij zijn krijgsmacht bevel gaf te wachten tot hij terug kwam. Van die kant valt dus inderdaad geen hulp te verwachten. Hun troep is in de minderheid tegen Ottar, die zich bovendien van de hulp verzekerd schijnt te hebben van enkele edelen uit de omtrek. Nauwelijks heeft hij dit bedacht of een aantal brandpijlen scheert sissend over hun hoofden. Kleine vlammetjes lekken aan de omheining. Achter hen slaat het vuur reeds hier en daar uit de houten behuizing.

Hoewel zij ogenblikkelijk de beginnende branden pogen te smoren begrijpt Eric, dat ze het zo nooit zullen redden, want gelijktijdig tegen Ottar en het vuur vechten is een onmogelijke taak. ‘Een uitval,’ schreeuwt hij, ‘mannen verzamel je.’ Snel grijpt hij helm en schild. Ook Olaf sluit zich met enkele van zijn beste krijgers bij hem aan. En terwijl de overigen, dapper geholpen door vrouwen en kinderen, het vuur te lijf gaan stormt de groep naar buiten; maar al wie hun in de weg treedt, geen Ottar, evenmin zijn krijgers. Het blijft vreemd rustig aan de bosrand. Er is niets van hun overvallers te bespeuren en dan bedenkt Eric opeens, dat er ook al enige tijd geen brandpijlen meer gevallen waren. Verbouwereerd staat hij stil en de anderen met hem. ‘Ze zijn weg,’ gromt Svein diep teleurgesteld. ‘Wat is dat voor onzin.’ ‘Er zit natuurlijk wat achter,’ mompelt Olaf, ‘het bevalt mij niet.’ Dan stoot Svein de Noorman aan. ‘Luister, dat zijn ze, in de verte!’ Zwak dringt een zich snel verwijderend rumoer tot hen door. ‘Inderdaad,’ knikt Eric, ‘midden in hun aanval zijn ze er eensklaps vandoor gegaan, maar waarom? Wat is dit voor raadselachtigs?’

Wat ook de oorzaak is van Ottars onverwachte aftocht, het interesseert geen van allen genoeg om er langer over na te denken. 'Ik ga terug, de anderen helpen met blussen, koning,' zegt Olaf resoluut. 'Een gedeelte van mijn mannen zal je helpen,' knikt Eric, 'de rest gaat met mij achter de paarden aan.' De troep splitst zich in twee afdelingen, één onder bevel van Erwin en Thorwald, de ander met Eric en Svein, zij zijn echter nauwelijks tussen de bomen op de helling als Eric ineens terug wijkt voor een stille gedaante tussen het gras. Bijna gelijktijdig slaat Svein een kreet. 'Hé, Noorman, hier ligt een kerel en hij is morsdood ook.' Er blijken nog meer gesneuvelden te zijn. Verscheidenen herkennen zij als krijgers van Ottar, maar wie de anderen zijn . . .? 'Het is me het stelletje boeven wel,' mompelt de lange Sakser. 'Zouden zij de reden zijn van Ottars aftocht?' 'Dan moeten het er heel wat zijn, als ze het tegen Ottar op durven nemen want best bewapend zijn ze niet,' geeft Eric ten antwoord. Terwijl een paar krijgers beginnen een graf te delven, zetten zij hun weg stilzwijgend voort. Hun paarden zijn spoorloos, maar als zij de top van de heuvel bereikt hebben, zien zij iets dat hen even verbaasd doet stilstaan. 'Grote hemel,' laat Svein zich dan ontvallen, terwijl hij jaloers het gevecht beneden hen gadeslaat. 'Er zijn er daar zeker een paar honderd met Ottars troep aan het bakkeleien, waar komen al die kerels vandaan? Dat legt die dikke Ottar af. Als ik het goed begrijp,' laat hij er dan peinzend op volgen, 'hebben die daar dus Ottar overvallen, terwijl hij bezig was óns in de brand te steken. Die onbekende troep is ons dus te hulp gekomen. Dat is allemaal best, maar wie zijn het?'

Ze slaan nog even het gevecht beneden hen gade. 'Zullen we?' begint Svein. Maar Eric schudt peinzend het hoofd. 'Ik geloof niet, dat die vreemde troep Ottar aanviel om ons te helpen,' mompelt hij. 'Want hoe zouden ze hebben moeten weten, dat wij bij Olaf de Berenjager waren? Nee, laat die beneden het maar uitvechten.' Hoewel Svein het niet onder stoelen of banken steekt, dat hij het er niet mee eens is, keren de mannen in een grote boog op hun schreden terug. Geen spoor van de paarden meer, maar als ze de vallei bereiken zien ze tot hun verrassing, dat Erwin en zijn mannen er in geslaagd zijn een groot aantal te vangen. Het blijkt dat er bovendien verscheidene al uit eigen beweging naar de weide rond Olafs burcht teruggekeerd waren, zodat op een stuk of twintig paarden na de troep weer compleet is. 'Ik zal dertig van mijn mannen hier achterlaten,' zegt Eric als hij even later afscheid neemt van Olaf. 'Het is mogelijk, dat die bende terugkomt,' en na even nagedacht te hebben laat hij er op volgen: 'Probeer te weten te komen wat Ottar uitspookt.' 'Ik heb al verspieders uitgezonden,' knikt Olaf, 'niet alleen achter Ottar aan, maar ik wil ook wel eens weten wat dat voor volk is, dat ons zo maar te hulp kwam. Er zwerft hier nog al wat roverstuig rond. Weggelopen slaven, verarmde boeren . . . ' 'Dit lijkt me toch een te grote troep voor een roversbende. Zend me in ieder geval bericht, zodra je iets weet.' En dan keert de Noorman met zijn ruiters naar zijn legerkamp terug. Eric en zijn zoon rijden voor de troep uit. Opeens zegt de eerste: 'Het is mij opgevallen, dat je wel wat veel aandacht aan Olafs dochter besteed hebt. Je moet je eigen weg gaan, je bent oud en wijs genoeg om op jezelf te passen, maar zou het niet beter zijn met dit soort zaken te wachten tot we de orde en rust hier geheel hersteld hebben?' Erwin knikt zwijgend en de Noorman laat het hierbij, maar als hij geweten had, welke gedachten er op dit moment door Erwins hoofd spookten, zou hij zich vrij wat minder gerust gevoeld hebben.

Eindelijk bereiken zij de vallei waar langs de oever van een groot meer hun kamp uitgestrekt ligt. Met zijn zoon en Thorwald bespreekt de Noorman de bouw van blokhutten voor de krijgers, die hier ook gedurende de winter zullen blijven. Dan nemen zij afscheid van elkaar. Erwin en de oude Viking zullen zich bij hun krijgers voegen, Eric keert met Svein, de skalde en de ruiterij terug naar Ottars burcht. Met een brede armzwaai gaan ze uit elkaar. Op hun gemak zetten Eric en zijn troep de tocht voort en slaan nog voor de schemering hun kamp op met de bedoeling om wat te jagen. Maar deze rust zou niet lang duren, want laat in de avond nadert een ruiter in vliegende galop de vuren van Erics kampement, met een ontstellend bericht . . .

In de beschutting van een op palen gespannen tentdoek zit de Noorman nog wat na te praten met Svein en de skalde als een wachtpost een bestofte krijger voor hem geleidt . . . 'Een boodschapper van heer Thorwald, heer.' De Noorman springt op, als hij het strakke gezicht van de koerier ziet. 'De vreemde troep heeft zich in de bossen teruggetrokken waar Olafs verspieders hen niet gevolgd hebben,' meldt de man. 'Roke de Zeevaarder en Gunnar Goedbloed kwamen Ottar te hulp, daarop vluchtten de onbekenden. Ottar verblijft nu op de sterkte van Roke, waar Gunnar en Thjalf Strijdbijl zich bij hem gevoegd hebben met hun krijgers.' 'Dit betekent, dat Ottar nu ongeveer vierhonderd man tot zijn beschikking heeft,' mompelt de skalde. Eric knikt. Het benauwde gezicht van de boodschapper interesseert hem op dit moment meer. 'Je hebt nog wat op je hart, vriend,' zegt hij. 'Kom er eens mee voor de dag en spreek vrijuit. Ik vermoed wel dat het met mijn zoon in verband staat.' De boodschapper hapt naar adem en stoot verbaasd uit: 'Da's waar, heer. Het betreft de prins. Heer Torwald laat u weten dat p-prins Erwin sp-spoorloos verdwenen is.'

'Verdwenen?' herhaalt Eric. Hij staart even zwijgend voor zich uit. 'Ik ga met deze boodschapper mee terug,' wendt hij zich dan tot Svein. 'Jullie zetten gewoon de reis naar Ottars burcht voort. Jij hebt het bevel.' Weinige ogenblikken later jaagt hij met de boodschapper de nacht in, beduusd nagestaard door Svein Langtand. Gesproken wordt er niet veel tussen de twee ruiters. Daar hun paarden goed uitgerust zijn, kunnen zij zonder verder oponthoud doorrijden. Het begint reeds te dagen, als zij in de nabijheid van Erics legerkamp komen. Op een smal pad houdt de Noorman even zijn paard in. 'Hier scheiden zich onze wegen, vriend,' zegt hij tot de boodschapper. 'M-maar ge moet toch zeker een paar man lijfwacht mee-hebben?' mompelt deze. 'Ge kunt niet alleen het noorden in.' 'Zeker kan ik dat,' valt Eric de man glimlachend in de rede. 'Ge ziet het voor uw ogen gebeuren. Groet heer Thorwald.' Eric geeft zijn paard een ferme tik op de achterhand en steigerend schiet het dier vooruit. 'Zo,' mompelt hij, 'en nu rechttoe-rechtaan naar de burcht van Olaf de Berenjager. Zonder twijfel kan ik dáár mijn zoon vinden.'

Roerloos koestert het woud zich in de ochtendzon en de opgewekte stemmen van de twee ruiters, die stapvoets een bemost pad volgen, lijken weinig te passen in deze geheimzinnige stilte. 'Ik moet wel weer terug zijn vóór vader thuiskomt van de jacht,' klinkt de stem van het meisje. 'Hij zou anders vreselijk kwaad zijn.' 'Ach kom,' zegt Erwin zorgeloos, 'als hij weet, dat je met mij die rit gemaakt hebt, zal hij niets zeggen. Bovendien bij afwezigheid van uw vader moet u wel de gasten ontvangen en bezighouden, nietwaar?' 'Jawel, maar tóch,' prevelt Olafs dochter. Zij kijkt haar metgezel even van terzijde aan. 'Waarom komt ge eigenlijk?' vraagt ze onschuldig. 'Ge was gisteren nog hier . . . Er moet wel iets héél belangrijks zijn, dat ge nu alweer terug zijt, heer.' 'Belangrijk? Zeer zeker!' knikt de jonge Noorman dubbelzinnig. 'Ahem . . . Ik moet uw vader dringend spreken. Maar gij hoeft mij geen 'heer' te noemen hoor, al ben ik de toekomstige koning. Ge moogt Erwin zeggen. Eh . . . wilt ge mij uw naam niet vertellen, gastvrouwe?' Er glijdt een vleug van een glimlach over het gezicht van het meisje. 'Vindt ge dat belangrijk . . . heer . . . Erwin? Als ge uw zaken met vader gedaan hebt, vertrekt ge weer, en dan ziet ge mij waarschijnlijk niet meer.' 'Dat betwijfel ik,' mompelt Erwin, die door dit antwoord even de kluts kwijt is. 'Moeten wij nu niet terugkeren?' glimlacht zij bedeesd. Op dat moment rolt een bloedstollend, beerachtig gebrul door het bos. 'Daar is vader,' hijgt het meisje nog voor er verder iets te zien is. Van schrik laat zij de teugels haast vallen. 'Haast u weg! Snel!' 'Ik niet,' geeft Erwin ten antwoord, terwijl hij nonchalant over zijn schouder kijkt. Maar het kost hem moeite zijn onverschillige houding te bewaren, als hij de berenjager breed en geweldig op hen toe ziet stormen.

Snuivend brengt Olaf de Berenjager zijn paard vlak naast dat van Erwin. 'Wat doe je opgewonden,' zegt deze zoetsappig. 'Is er iets?' Olaf stoot een vreemd gerochel uit. 'Het is dat je de jongen van de koning bent,' komt het dan langzaam tussen zijn tanden vandaan, 'ik wil belééfd blijven, al gaat het moeilijk. Eens en voor goed, ventje, mijn dochter is een heel bijzondere dochter en alleen de beste is goed genoeg voor haar. Zo eentje zal ik op mijn gemak helpen uitzoeken. Maar mijn kleine Ingrid wordt niet onder mijn neus vandaan gepikt, zoals jij stiekem probeert.' Olaf haalt even diep adem na deze inspannende redevoering. 'En daarom zeg ik alleen maar tegen je: Ver-dwijn!' 'Wel heb ik van mijn leven,' stoot Erwin uit, die gaandeweg roder wordt. 'Ben ik niet goed genoeg voor je dochter, bereneter? Hé? Ik, die zo ongeveer koning ben van dit land en van jou erbij? Wie zou jij dan wel willen uitkiezen? Het is dat je de vader van je dochter bent, anders zou ik je gauw wat . . . ' 'Wat?' brult Olaf, 'wat, melkmuil? Hoe durf je zo tegen de vader van mijn kind te spreken?' 'Schreeuwen kan ik ook,' buldert Erwin er doorheen. 'Toe maar, hoor ze eens tekeer gaan,' mompelt Eric, die na vergeefs op Olafs burcht aangeklopt te hebben de heuvels in gesneld is. In volle galop wendt hij zijn paard en even later ziet hij hen ver beneden hem staan. 'Dat gaat daar verkeerd,' bromt hij. 'Voor ik er bij ben, vliegen ze elkaar aan.'

Hoewel Eric zich haast om tussenbeiden te komen, vóór zijn zoon en Olaf slaags raken, is hij gedoemd te laat te komen. Vlug als een duveltje wipt Erwin van zijn paard en loopt onheilspellend grijnzend op Olaf toe. 'Kom er eens af,' fluistert hij. 'Dan zul je merken wie je voor je hebt. Maar een melkmuil in ieder geval niet. En ook geen slappe nietsnut van een verwend prinsje, zoals jij me durft te noemen. Al ben je nu de vader van Ingrid, dat hoef ik niet te nemen.' Verbouwereerd door de eigenaardige verandering die eensklaps over Erwin gekomen is, springt ook Olaf uit zijn zadel en gaat er breed bij staan. 'Neem terug die woorden!' lispelt Erwin, 'onmiddellijk!' 'Nooit!' gromt Olaf, hoewel hij stiekem bekennen moet, dat de koningszoon er op het ogenblik allerminst als een slappe nietsnut uitziet. 'Help!' schreeuwt op hetzelfde ogenblik Ingrid schel. 'Pas op!' Nauwelijks heeft ze deze woorden geuit, of er trilt iets door de lucht. Als door een onzichtbare hand geveld, zakt Erwin ineén. Met een gebrul trekt Olaf de Berenjager zijn zwaard om het op te nemen tegen de armoedige kerels, die met hun vieren tegelijk uit de struiken springen en zich op hem storten.

Fel slaat Olaf van zich af, waarbij hij zich beschermend voor de bewusteloze Erwin opstelt. Zijn dochter heeft zich gelukkig uit de voeten kunnen maken, zodat hij zich om haar niet bezorgd hoeft te maken. Het blijkt intussen dat de rovers – want dat zijn het ongetwijfeld – zich lelijk in hun tegenpartij vergist hebben, want binnen enkele tellen ligt de eerste al terneer. De tweede valt weinige ogenblikken later onder een van Olafs zwaardhouwen en op hetzelfde moment zien de overigen tot hun schrik eensklaps een krijgshaftige ruiter in onheilspellende stilte op zich instormen. Dat is teveel van het goede. Twee der struikrovers zetten het meteen op een lopen en met getrokken zwaard zet Eric hen na. Een forse slag doet de een voorover tuimelen. Maar als Eric weer opkijkt, is de andere al verdwenen. Gekraak verraadt, dat hij in het dichte kreupelhout gedoken is. Het heeft geen zin de vluchteling na te zitten en de Noorman stijgt af om de gevallenen te onderzoeken. De kerel is morsdood. Met een strak gezicht pakt Eric diens zwaard en dan fluit hij verwonderd tussen zijn tanden. Het is een splinternieuw wapen, nauwelijks gebruikt. Ongetwijfeld dus van roof afkomstig. Terwijl hij zich afvraagt van wie dit mooie wapen ééns geweest is, luistert hij opeens aandachtig. Uit de richting van de plek van de overval klinkt hoefgetrappel en luide stemmen.

Behoedzaam haast Eric zich terug. De ruiter blijkt echter niemand anders te zijn dan de skalde, die bezig is Erwin te verbinden en grijnzend opkijkt, als hij Eric ziet naderen. 'Het leek mij beter, om achter u aan te komen,' prevelt hij. 'Ik had er wel een idee van, dat er iets mis zou gaan, en ik heb gelijk gekregen.' Eric knikt zwijgend en wendt zich tot Olaf. Deze staat er somber bij te kijken en geeft nauwelijks antwoord als Eric zegt: 'Je hebt mijn zoon het leven gered. Hoe kan ik je hiervoor danken?' 'Door hem mee te nemen en hier nóóit meer terug te komen,' bromt de Berenjager ten laatste. Min of meer vreesde de Noorman dit al, en het is een tegenvaller voor hem, want juist hier in het noorden zijn trouwe aanhangers hem veel waard.'Heb je er een idee van, wat dit voor kerels geweest zijn?' Olaf haalt de schouders op. 'Landlopers? Struikrovers? Kun je zelf ook zien.' 'Ik heb je zijde gekozen, koning, en daar blijft het bij, maar je hebt gehoord wat ik gezegd heb. Ik waarschuw je dus! Houd dat zoontje van je uit de buurt van mijn Ingrid.' Op dat moment horen ze achter zich een kletsende slag en een woedende meisjesstem zegt: 'Zo vlegel, dat had je nog verdiend.' Zij draaien zich om en zien Erwin beteuterd achteruit wijken voor Olafs dochter, die hem toebijt: 'Gij zijt een vlegel om zo tegen mijn vader tekeer te gaan! Foei! Foei! bah!! Ga uit mijn ogen, schelm!' 'Nou,' mompelt Eric, 'het schijnt dat je dochter best op zichzelf kan passen. Ik geloof heer Olaf, dat Erwin nu zijn bekomst wel heeft.'

Olaf gaat niet op Erics luchtige toon in. Hij bindt de rover, die gewond in hun handen is gevallen, geeft zijn dochter een teken en met een stijve groet scheiden hun wegen. Zwijgend staart Eric het tweetal na; dan wendt hij zich tot zijn zoon: 'We zullen er niet meer over spreken,' zegt hij. 'Me dunkt, dat je genoeg je harde schedel gestoten hebt. Er zijn belangrijker zaken. Een boodschapper vertelde mij, dat Ottar gezien is met Roke de Zeevaarder en Gunnar Goedbloed.' 'Was er verder nog nieuws?' 'De boodschapper was zó overstuur door je verdwijning, dat hij wel de helft vergeten zal hebben.' 'Die onbekende troep heeft zich teruggetrokken in de wouden,' knikt Erwin, blij met deze verandering van onderwerp. 'Ze hebben nog een aanval gedaan op de sterkte van een zekere Knut, die ook met manschappen Ottar te hulp was gekomen. De Noorman staart nadenkend voor zich. 'Dit heeft de boodschapper me inderdaad niet verteld, maar het verbaast me niet. Het ziet er dus tóch wel naar uit, dat die onbekende troep óns probeert te helpen. Begrijpelijk, want Olaf beweert, dat er benden weggelopen slaven en dat soort volk rondzwerven. Die hebben alle redenen om de edelen te haten. Ik wil hier het mijne van weten,' besluit hij dan. 'Als ze op mijn hand zijn, behoeven we hun alleen maar bekwame leiding te geven, om er een geducht twééde leger bij te hebben.' 'Als ge er op afgaat, ga ik mee,' laat de skalde zich horen, 'want velen van die zwervers kennen mij.' Zo spreken zij af. Erwin die niet veel praatjes meer heeft, gaat terug met de paarden. En nadat Eric zijn blinkende wapenuitrusting geruild heeft voor de haveloze plunje van één der verslagen struikrovers, begeeft hij zich met de skalde op weg. Op zoek naar de schuilplaats van hun geheimzinnige helpers.

Zwijgend zoeken Eric en de skalde hun weg door het woud. Zij volgen een smal pad dat naar de bergen leidt, aangezien het volgens de skalde waarschijnlijk is, dat de roversbende zich daar ophoudt. 'Me dunkt, dat het beter zou zijn, om onze weg dwars door het bos te nemen,' merkt Eric na verloop van tijd op. 'Zo zullen we er nooit in slagen hun schuilplaats te vinden.' 'Die vindt ge ook niet,' antwoordt de skalde, 'net zo min als ik, en probeer er niet naar te zoeken, want het zou je slecht bekomen. Ik ken hun gewoonten zo een beetje en ik durf er om te wedden, dat onze aanwezigheid al lang in hun hoofdkwartier bekend is en dat niet alleen, we worden al lang in het oog gehouden.' Hoewel de Noorman niet bang is begint de sfeer van het sinistere verlaten woud toch op hem in te werken. En hij betreurt hoe langer hoe meer, dat hij zijn zwaard achtergelaten heeft, zoals de skalde hem aanraadde. Dan verstijft hij eensklaps. Een zachte ijle fluittoon klinkt door het bos. Ook de skalde staat stil. 'Daar komen zij,' zegt hij schor.

'Blijf staan nu,' fluistert de skalde als donkere vormen bewegen tussen de boomstammen. Weer klinkt de fluittoon. Er kraakt een takje en eensklaps duiken voor en achter hen haveloze kerels op, die hen in vijandige stilte aanstaren. 'Hé, mannen broeders,' roept de skalde. 'Je komt te juister tijd,' want wij staan te zwaaien van de honger.' 'Wat hebben wij daar mee te maken,' is het antwoord. 'Sinds wanneer laat zwerversvolk elkaar in de steek?' klinkt de stem van de skalde verontwaardigd. 'Zie je niet wie ik ben? Ken jij de skalde niet? Ga heen en roep je aanvoerder. Of moeten wij bezwijken van de honger zo dicht bij de redding?' Er is even stilte. Dan wenkt een der kerels hen: 'Volgt ons!' en terwijl Eric en de skalde zich zwijgend bij het troepje rovers voegen, staart Erwin op dat ogenblik verontrust naar de krijgsman tegenover hem. 'Dezelfde troep die ons te hulp kwam tegen Ottar heeft nu Olafs burcht aangevallen. Maar dan zijn ze dus niet op onze hand; dan bevinden de koning en de skalde zich bij hen in levensgevaar.'

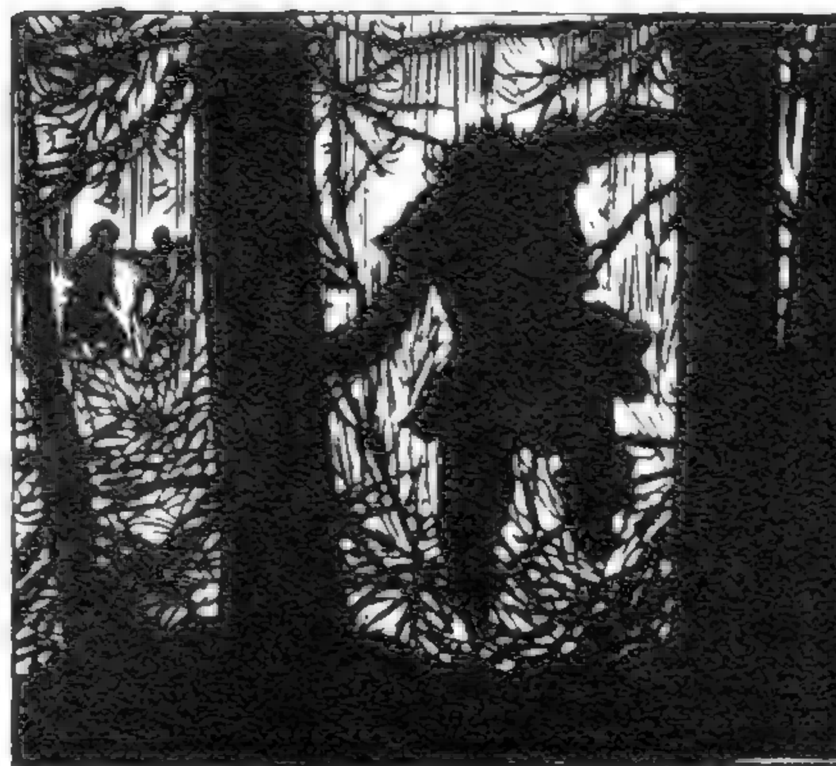

Met driftige passen begeeft Erwin zich naar de tent van de legeraanvoerder. De oude Viking heeft het nieuws van de aanval op Olafs burcht ook al gehoord. Hij knikt instemmend als Erwin vertelt, dat hij de ruiterij en tweehonderd man voetvolk bevel heeft gegeven onmiddellijk op te breken. 'Olafs burcht loopt weinig gevaar,' zegt die stoere Viking,'ze hebben een paar van die rovers als gijzelaars, maar voor de koning, vrees ik het ergste.' En de Noorman voelt zichzelf ook niet meer zo op zijn gemak, sinds de rovers die hem en de skalde als gidsen vergezellen hen uitgebreid verteld hebben van hun aanval op Olafs burcht. 'Dan heb ik me dus lelijk vergist, toen ik dacht, dat ze ons wilden helpen,' peinst hij. 'Het is, dat die laffe Olaf een van onze hoofdmannen in handen heeft,' gromt de kerel naast hem. 'Daarom kunnen we nu niet veel beginnen. Ze waren met zijn vieren de omgeving van de burcht aan het verkennen, toen ze Olaf tegen het lijf liepen met zijn dochter en nog een jonge kerel, die schoten ze neer, maar toen kwam er een hele bende ruiterij . . .'

Je liegt kerel, denkt Eric, het was er maar één, en dat was ik. Geschrokken wisselt hij een blik met de skalde en beiden denken ze aan die ene struikrover, die wist te ontkomen. 'Houden jullie de burcht van Olaf omsingelt?' vraagt de skalde achteloos. 'Ja,' is het antwoord. Weer wisselen zij een snelle blik. Even poogt de skalde Eric iets aan zijn verstand te brengen maar het is te gevaarlijk, de rovers kunnen ieder gebaar opmerken, ieder woord horen. Een lichtschijnsel tussen de stammen verraadt, dat het doel naderbij is. Enkele van hun begeleiders snellen naar voren en uit hun opmerkingen begrijpt Eric, dat verscheidene daar de skalde wel kennen. Behoedzaam volgt de Noorman zijn makker naar de lichtkring en dan fluistert hij. 'En hij heeft u ook gezien,' antwoordt de skalde even zacht. 'Vlucht snel!'

Eric bedenkt zich geen moment. Hij draait zich om, grijpt de skalde bij de arm en duikt het bos in. ... Alleen! Want de skalde heeft zich losgerukt en begint onverstaanbaar te krijsen. Hoewel de Noorman dit gedrag nogal onbegrijpelijk vindt, laat hij er zich niet door van de wijs brengen, want de struikrovers hebben meteen de achtervolging ingezet. Ze zitten hem dicht op de hielen. Woest dringt hij tussen de dicht opeenstaande stammen door en kijkt amper waar hij loopt. Er is trouwens weinig te kijken, want het is benauwend donker om hem heen. De enige geruststelling is, dat zijn achtervolgers evenmin veel kunnen zien. Ze zitten nog wel dicht achter hem aan, maar toch slaagt de Noorman erin zijn voorsprong te vergroten. Met het oorverdovende gekraak van takken, dat zijn vlucht begeleidt, is het echter uitgesloten hen op een dwaalspoor te brengen. Hijgend ploft hij een ogenblik neer en luistert. Het geraas, dat de rovers maken komt snel naderbij en hij springt weer op, maar dan klinkt er een dof gegrom. Het kraken en breken van takken en met afgrijzen staart Eric naar de donkere gedaante, die ineens vlak voor hem opduikt. Het is een beer! Een kolossale woedende beer!

De beer, die kennelijk een slaapje deed, is zeker niet minder geschrokken dan Eric en aarzelt even. Lang genoeg voor de Noorman om zich razendsnel opzij te laten vallen. Vóór de beer van deze verbazing bekomen is, trekt het lawaai van Erics vervolgers zijn aandacht. Het volgende ogenblik is 't dier Erics hele bestaan vergeten, want vlak bij hem duiken de eerste rovers uit het kreupelhout op. De schrik van de kerels bij het zien van de monsterachtige beer is onbeschrijfelijk. 'Een beest!' hakkelt er een benauwd . . . 'Hij . . . h-hij is een b-b-b-eest . . . een beer geworden! Hekserij!' En klappertandend maken de bijgelovige schurken rechtsomkeert, met de beer in een schommelend sukkeldrafje achter hen aan. Bedaard duikt het hoofd van Eric uit de takken-wirwar op; hij staart de rommelige optocht grinnikend na . . . 'Aardig beertje,' mompelt hij; 'nooit van mijn leven ga ik weer op de berejacht! Ik heb nooit geweten dat die beesten zulke goede hersens hebben . . .' Peinzend staart hij voor zich uit. 'Ik moet terug,' mompelt hij dan. 'Ik moet weten wat er van de skalde geworden is. En bovendien zijn er nog een paar zaken waar ik het mijne van wil weten.'

Omzichtig keert Eric in een boog op zijn schreden terug. Inmiddels heeft hij de tijd om eens kalm over alles na te denken. Om te beginnen de skalde; dat deze dubbel spel speelde is niet aannemelijk, maar de Noorman is er eigenlijk wel een beetje bang voor, dat de rovers hem in hun eerste opwinding om zeep geholpen hebben. Is dit niet het geval, dan zal het de skalde met zijn radde tong en scherp verstand niet moeilijk vallen, hun achterdocht weg te praten. En dan zal hij waarschijnlijk bij hen blijven om wat meer aan de weet te komen. Er is genoeg, dat de moeite van het weten waard is. Alle rovers hadden nieuwe wapens en allemaal van hetzelfde maaksel; het zou wel toevallig zijn als die allemaal van roof afkomstig waren; het lijkt er meer op, dat iemand hen van wapens heeft voorzien, precies zoals Eric zèlf had willen doen. Er was bovendien sprake van versterking. Dit zou er op kunnen wijzen, dat de roversbenden zich aanééngesloten hebben. Maar met welk doel en onder wiens leiding? Een zwak gerucht verstoort Erics gedachtengang. Ongemerkt is hij in de buurt van het smalle pad gekomen, waar hij zelf zoëven nog met de skalde gelopen heeft. Het geluid blijkt afkomstig te zijn van een ruiter, die in draf over dit pad nadert. Snel trekt Eric zich terug. Even vreest hij ontdekt te zullen worden, want het paard begint opeens te snuiven en vertraagt zijn gang. Maar zonder op of om te zien drijft de ruiter het dier aan en is kort daarop tussen de donkere stammen verdwenen. Even maar heeft Eric het gezicht van de man gezien en verbouwereerd schudt hij het hoofd. 'Ik moet me vergissen,' mompelt hij. 'Dan . . . dan zou hij het moeten zijn, die de rovers van wapens voorziet. Onmogelijk . . . en toch. Hij wás het . . . hij was het wel degelijk.'

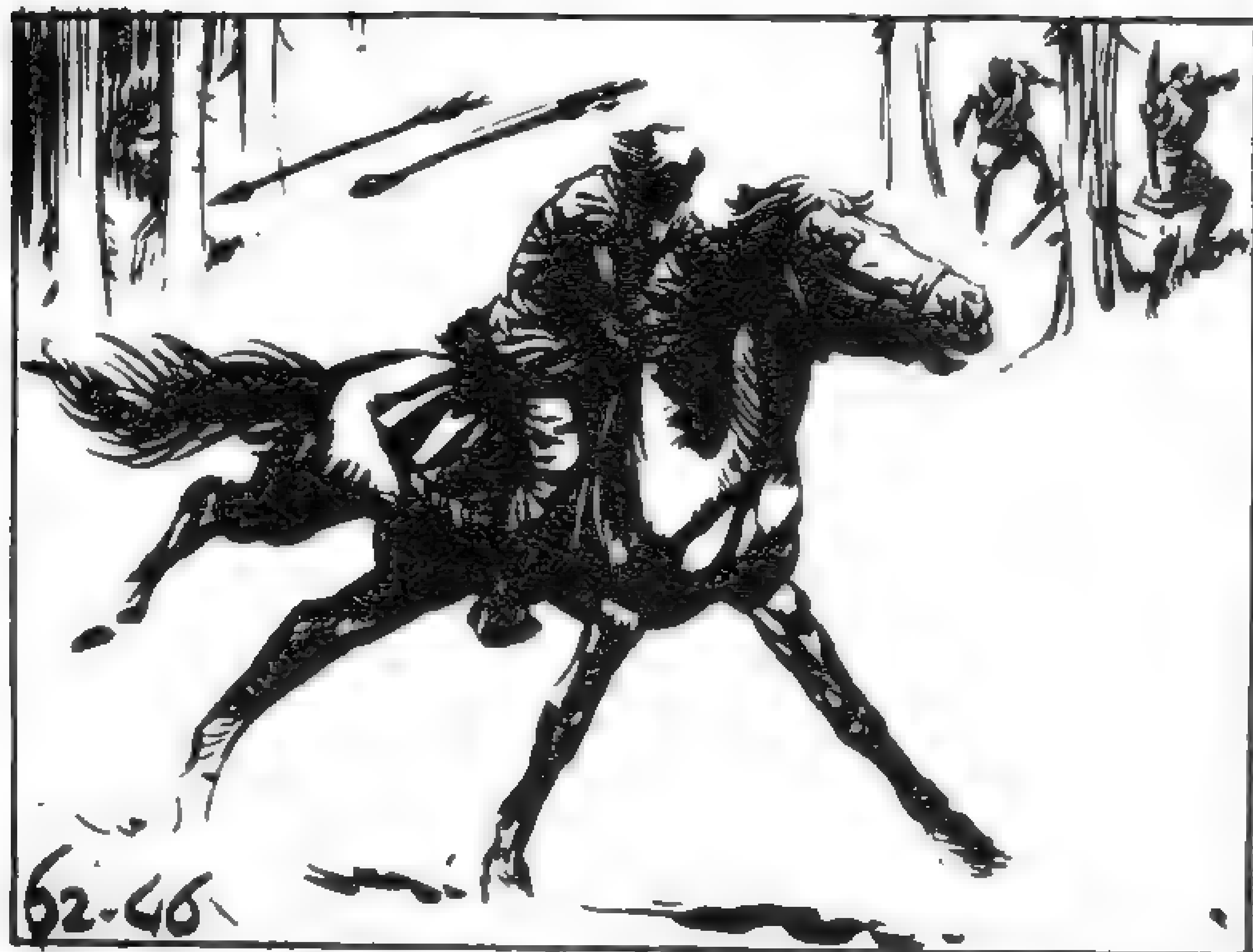

'Harald de Sluwe,' mompelt Eric, 'als hij er in geslaagd is de vogelvrijen op zijn hand te krijgen is hij een gevaarlijker tegenstander dan alle anderen. Maar hoe zou hem dat gelukt zijn?! Hij is straatarm. Hoe kan hij dat wapentuig bekostigen, om niet te spreken van de soldij, die hij de rovers ongetwijfeld zal moeten betalen.' Ineens realiseert hij zich, dat hij de hoefslag van Haralds paard niet meer hoort. Hij bedenkt zich niet lang, maar gaat er achter aan. Kort daarop ziet hij Haralds paard terzijde van het pad aan een boom gebonden staan. De ruiter is verdwenen. 'Vreemd,' mompelt Eric, en ineens overvalt hem een gevoel van argwaan. 'Het kan een krijgslist zijn. Het is dus beter maar uit de buurt te blijven.' Dan hoort hij een gerucht achter zich en weet, dat hij gelijk had. Hij draait zich bliksemsnel om, ziet een ogenblik Haralds grijnzende gezicht voor zich. Het opgeheven zwaard . . . Snel als de gedachten werpt hij zich achteruit, en de zwaardhouw mist hem op een haar. 'De tweede slag is raak, Noorman,' hijgt Harald de Sluwe, wiens gezicht even schrik vertoonde, toen hij zijn tegenstander herkende. Dan springt hij naar voren. Het zwaard flitst neer . . .

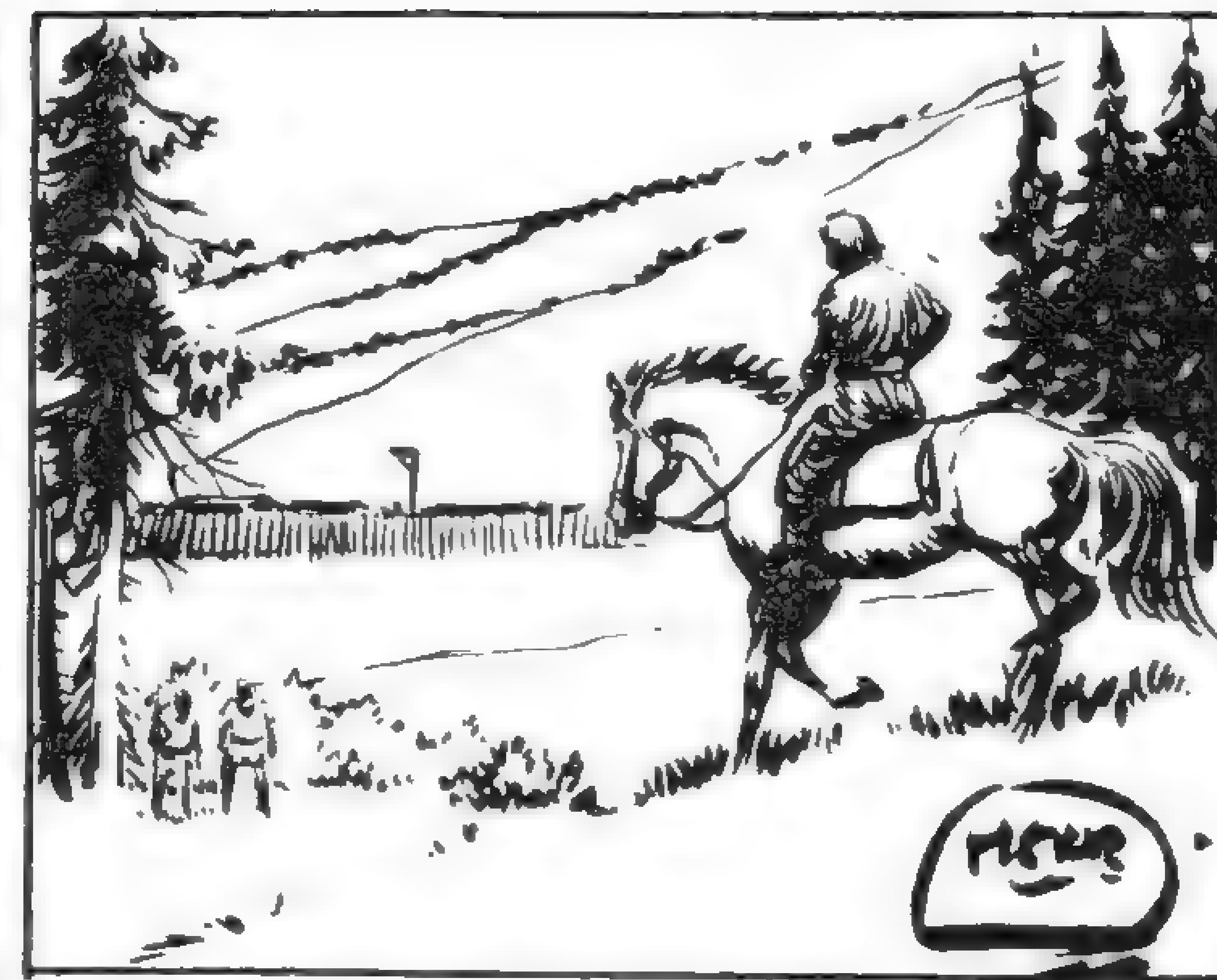

Met een bliksemsnelle beweging wentelt Eric zich opzij, terwijl hij gelijktijdig met een zware tak de slag poogt af te weren. Harald slaakt een kreet van schrik en pijn als hij Eric voor de tweede maal mist en de boomtak hem hard tegen de schouder treft. Het zwaard ontglipt hem door de schok en Harald de Sluwe, die beseft, dat de kansen dreigen te keren begint luidkeels om hulp te schreeuwen. Terwijl Eric overeind krabbelt, graait Harald in het donker naar zijn zwaard, maar Eric zet zijn voet op het wapen en een kaakslag doet zijn tegenstander achteruit wankelen. Een tweede harde vuistslag maakt een einde aan het gevecht. Juist op tijd want een hevig gekraak om hem heen bewijst dat de rovers, gealarmeerd door Haralds kreet, in aantocht zijn. Snel bindt hij Haralds paard los en terwijl de eerste pijlen hem om de oren beginnen te fluiten, gaat de Noorman er in galop vandoor.

Terwijl Eric met losse teugel voortstormt over het smalle bospad, bedenkt hij spijtig, dat hij er wat voor over gehad zou hebben, als hij Harald de Sluwe als gevangene had kunnen meenemen. Zo'n prachtige kans, als hij nu heeft gehad, komt waarschijnlijk nooit weer. Doch het maakt eigenlijk weinig uit, bedenkt hij grimmig, we krijgen heer Harald tóch wel klein. Verscheidene malen wordt hij aangeroepen op zijn ren en één keer vliegen hem de pijlen benauwend dicht om de oren, maar verder merkt hij weinig van de rovers evenmin als van de achtervolging. Tegen de morgen nadert hij het gebied van Olaf de Berenjager en om zijn weg te bekorten, besluit hij dwars door de heuvels te rijden. Hij heeft geen spijt van dit besluit, want zo ontdekt hij eensklaps in een vallei de grote troep krijgsvolk, die in een stofwolk noordwaarts trekt. 'De versterking, waarover de rovers spraken,' mompelt Eric. 'Mooi, dat weet ik ook al weer.' Verder gaat de tocht. Een innerlijke stem zegt hem voort te maken en als hij vanaf een hoogte Olafs burcht in het oog krijgt, weet hij opeens, wát hem tot zo grote spoed aandreef. Midden op het binnenplein staat een grote galg opgesteld. Zonder twijfel voor de aanvoerder der vogelvrijen, de man die wellicht de vragen kan beantwoorden, die door zijn hoofd spoken. Juist wil hij zijn paard de sporen geven, als hij een beweging vóór hem opmerkt. En dan ontdekt hij de haveloze kerels, die vanachter de bosjes naar hém gluren; het terrein tussen hem en de burcht wemelt van de rovers . . .

Bliksemsnel overziet Eric de toestand. Hij bevindt zich binnen schotsafstand van de bogen, die verscheidene der kerels op hem gericht hebben; de geluiden achter hem verraden, dat zich ook dáár krijgers bevinden. Vóór hij drie meter afgelegd heeft, zal hij doorzeefd zijn met pijlen . . . en dus laat hij zich nonchalant van zijn paard glijden. Er blijft hem weinig anders over. ‘Hé, mannen broeders,’ grijnst hij, ‘laat zakken die wapens. Voor mij hoef je niet bang te zijn!’ ‘Hoe kom je aan dat paard?’ vraagt een der kerels nader tredende. ‘Gegapt,’ antwoordt Eric monter. ‘Maar dat is het paard van Harald de Sluwe,’ snauwt de ander. ‘Ik herken het. En Harald de Sluwe is onze aanvoerder, dus . . . ’ ‘Mooie aanvoerder,’ zegt Eric schamper, terwijl hij tevreden denkt, dat deze inlichtingen een boel onzekerheden uit de weg ruimen. ‘Hij heet zeker niet voor niets Sluwe! Maar ik heb hem door. Hij gebruikt ons zolang hij ons nodig heeft. Let eens op; als hij zijn doel bereikt heeft dan gaan we er allemaal aan . . . Leer mij die edelen kennen! Bah! Uitzuigers zijn het, tyrannen. Harald net zo goed. Maar nou ineens ies-ie beste maatjes met ons, heheheh . . . Als je het maar geloven wilt.’ Eric ziet, dat zijn woorden indruk maken en hij gooit er nog een schepje op. ‘We kunnen nu al zien hoe goed hij het met ons meent. Op Olafs burcht zit er eentje gevangen. Een hoofdman nog wel. Harald weet deksels goed, dat die opgehangen wordt, als de burcht aangevallen zou worden. Hij doet niets om hem te redden. Integendeel, hij zal aanvallen, zodra de versterkingen er zijn, en dan mag de hoofdman gerust sterven. Zó is Harald! en daarom . . .’ ‘Stil!’ onderbreekt hem eensklaps een der kerels. ‘Kijk daar!’ Op hun hoede loeren ze door de struiken naar de ruiter, die op de heuveltop verschenen is en nu behoedzaam rondspiedend hun richting uitkomt. ‘Een kerel met een wapenuitrusting,’ fluistert een der rovers, ‘da’s er niet een van ons. Schiet hem neer.’

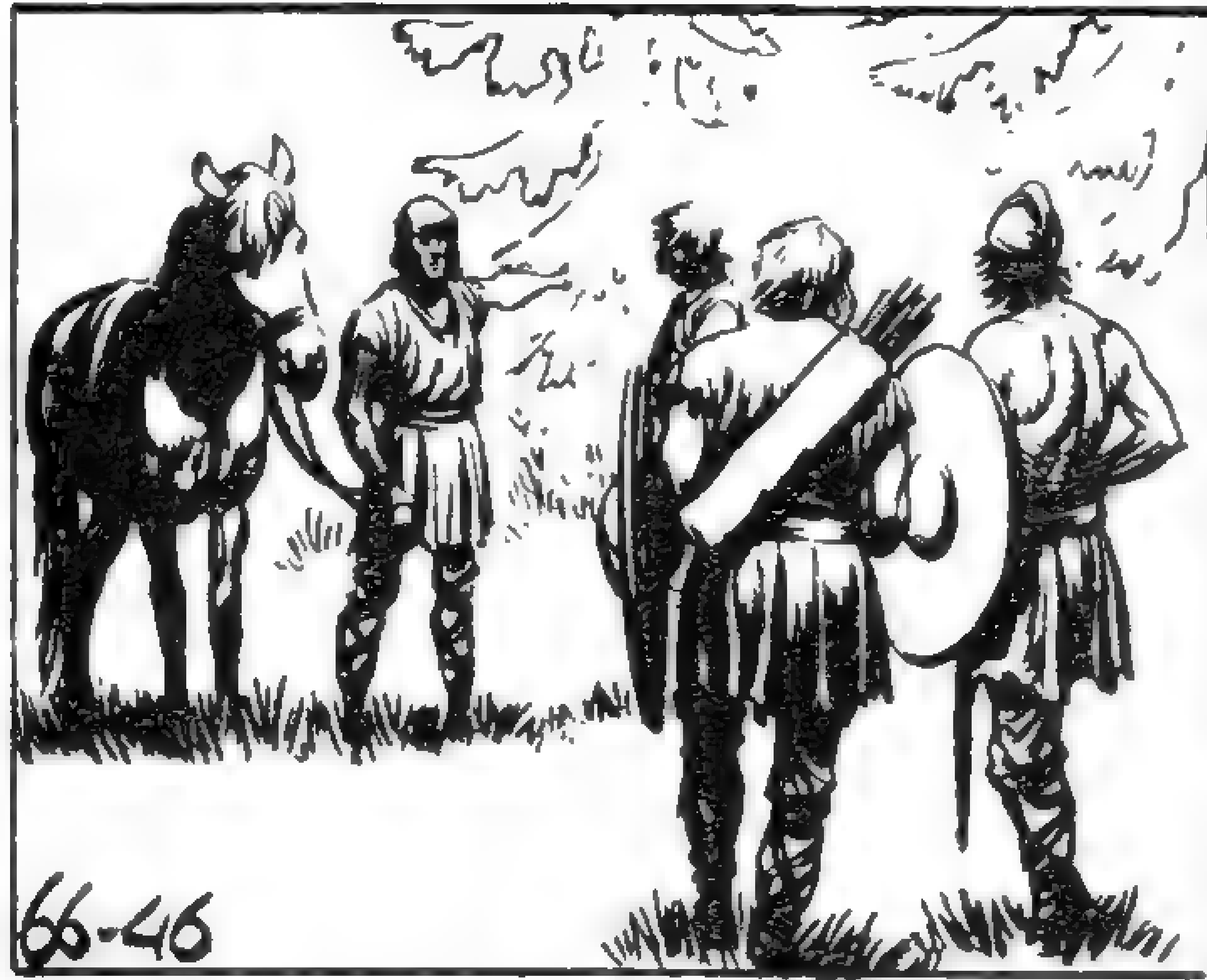
De boogschutter heeft al een pijl op de pees als Eric snel het wapen opzij duwt. 'Niet schieten,' fluistert hij scherp. Inmiddels ziet hij de ruiter, die klaarblijkelijk onraad vermoedt, zijn paard wenden en er snel vandoor gaan. Evenmin als de rovers weet de Noorman wie het is, maar het kon best eens wezen, dat het een van zijn eigen mensen is, en hij voelt er niets voor die voor zijn eigen ogen te zien neerschieten. 'Wat heb je er aan om die kerel te doden?' gaat Eric haastig verder. 'Dat was niet zo maar een ruiter; het was er eentje die de omgeving aan het verkennen was.' 'Hé, ja,' knikken de kerels onder de indruk, 'dat zou waarachtig best eens kunnen, maar van wie komt die verspieder dan. Een der onzen was het niet.' 'Tja,' prevelt de Noorman hoofdschuddend, 'dat moeten we eigenlijk onderzoeken. Stel je voor, dat de een of andere bende Olafs burcht gaat aanvallen . . . dan bungelt onze hoofdman meteen aan de galg.' Haastig volgen de mannen Eric en ze hebben er geen van allen erg in, dat de Noorman brutaalweg de leiding heeft genomen. 'Kijk, kijk,' gromt Eric. 'Wat zei ik? Waar gaat-ie naar toe?' 'Goeie help,' valt een van zijn metgezellen hem in de rede, wijzend op de krijgers in de verte, 'daar staat me een bende krijgsvolk. Wie kunnen dat zijn ?' 'Ik ga er achter aan,' zegt Eric. 'Ik ben de enige die een paard heeft. Wacht hier tot ik terugkom, makkers.' Ziezo, denkt hij, terwijl hij haastig in het zadel wipt, als ik terugkom, ben ik denkelijk niet alleen, want het zou me niet verbazen, als daar een deel van mijn eigen leger in aantocht is. Tja, een beetje geluk moet een mens tenslotte wel eens hebben.

Zonder verder gehinderd te worden door zijn nieuwbakken roverskennissen gaat Eric te paard achter de verspieder aan. Hij is er min of meer van overtuigd, dat de troep krijgers inderdaad zijn eigen mensen zijn en doet aanvankelijk weinig moeite om zich te verbergen. Toch kan het geen kwaad wat voorzichtiger te zijn, bedenkt hij echter en als hij even later van achter de beboste helling de troep krijgsvolk in het oog krijgt, heeft hij geen spijt van deze gedachte. Want de forse gestalte, die omringd door zijn krijgers naar de berichten van zijn verspieder luistert, is niemand anders dan Otto de Zwaardbreker. 'Bij Thor,' mompelt Eric grijnzend, terwijl hij behoedzaam terugwijkt. 'Nu krijg ik me daar ineens een verbazingwekkend eenvoudig idee. En dat wordt dan zo ongeveer de mooiste grap die ik in jaren uitgehaald heb.'

Haastig keert Eric naar de mannen terug en deelt hun zijn ontdekking mee. ‘Die kunnen wij gemakkelijk in de val lokken,’ zegt hij. ‘Wie heeft er zin in een vechtpartijtje? De rovers knikken instemmend en geheimzinnig fluisterend zet de Noorman zijn plan uiteen. ‘Haal zoveel mogelijk kerels bij elkaar. Jullie verschuilen je aan beide kanten van de smalle vallei tussen de bomen. Boogschutters voor. Ik lok Ottar en zijn troep hierheen. Als dat hele stel in het midden van de vallei is geven de boogschutters de eerste volle laag en daarna springen wij er allemaal bovenop. Zo eenvoudig als wat,’ besluit Eric. ‘Hé, hé,’ grijnzen de rovers mee. ‘Dat is nu eens een mooie grap,’ zegt er een. ‘Ze kunnen jou ook wel de Sluwe noemen. Maar hoe wil je Ottar zover krijgen, dat hij achter je aankomt, de vallei in?’ ‘Laat dat maar aan mij over,’ grijnst Eric, en nagestaard door de rovers verdwijnt hij in galop achter de bomen. Het kost hem niet veel moeite. Ottar op te sporen. Op ruime afstand van de troep komt Eric tevoorschijn, rijdt hun richting uit en houdt eensklaps zo krachtig zijn paard in, dat het dier er van steigert. De list slaagt volkomen, Ottar, die meent dat de ruiter voor hem schrikt van deze ontmoeting, drijft zijn paard naar voren en schreeuwt: ‘Hola, sta stil! Wat moet dat daar?’ Stuntelig probeert Eric zijn paard te keren. En dat is voldoende om Ottars wantrouwen te doen overborrelen. ‘Een spion, een verspieder! Grijpt hem, anders verraadt hij ons,’ brult hij en met getrokken zwaard stormt hij op de Noorman toe.

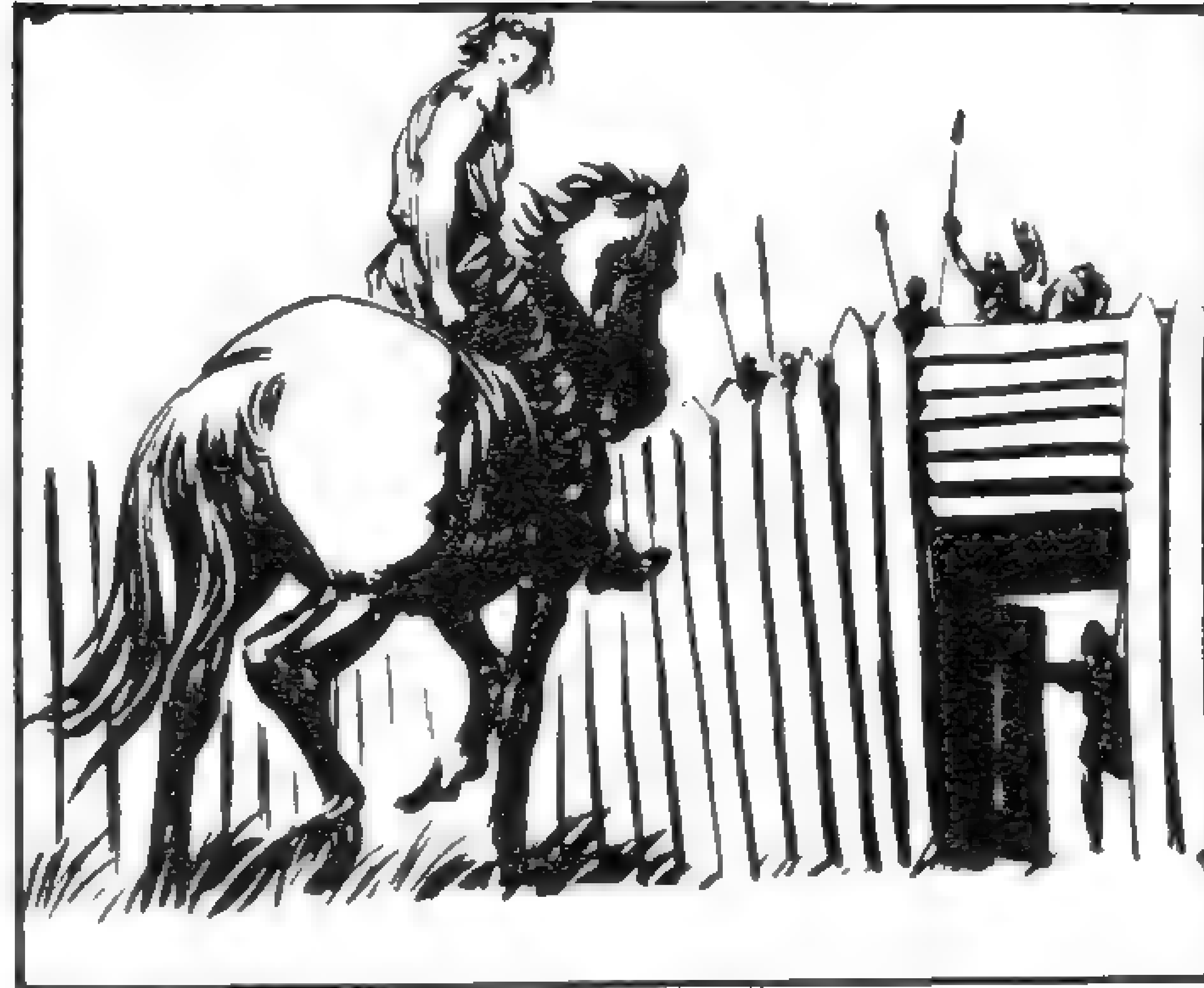
Onbeholpen en krampachtig, alsof hij zich nauwelijks rechtop kan houden, wendt Eric zijn paard en vlucht op een sukkeldrafje voor de briesende Yarl Ottar uit. Juist snel genoeg om deze voor te blijven. 'Sta, zeg ik je,' buldert de dikke Yarl. 'Hoor je me niet, landloper? Zwerver! Wat moet je ons bespioneren. Ik zal het je afleren.' Intussen slaagt hij er maar niet in de landloper die scheef aan zijn paard gekleefd zit in te halen, hetgeen zijn drift nog doet toenemen. Maar dan opeens, als ze ongeveer het midden van de vallei hebben bereikt, schijnt de vluchteling geen fut meer te hebben. Yarl Ottar ziet hem even vreemd heen en weer botsen op de paarderug, dan slaat hij kermend de armen uit en tuimelt in het gras. 'Nou heb ik je aan de punt van mijn zwaard, ha-ha,' schreeuwt Ottar triomfantelijk. De verongelukte vluchteling krabbelt schokkerig overeind en snel laat de dikke Yarl zich uit het zadel glijden. Maar dan staat hij opeens als aan de grond genageld stil, want de koele grijze ogen, die hem spottend aanstaren kent hij maar al te goed. 'De . . . de . . . de . . . N-n-Noorman,' stottert hij, beurtelings bleek en rood wordende. Nu ziet hij ook het zwaard dat venijnig blikkert in Erics vuist. 'Help Mannen! Val aan,' brult hij zijn krijgers toe, alsof er een heel leger tegenover hen staat. Gelijktijdig springt hij zelf op zijn vijand toe, maar met gemak pareert de Noorman de slag. Vanuit zijn ooghoeken ziet hij Ottars krijgersbende als een pak wolven toesnellen. 'Je gaat er aan, hond,' hijgt Ottar, 'wat valt er nog te ginnegappen?' In zijn hart maakt het hem bang, dat de Noorman aldoor op zo'n zonderlinge manier blijft grinniken en zich zo weinig van zijn hachelijke toestand schijnt aan te trekken. 'Dat, vrind oproerkraaier,' lispelt Eric, terwijl hij zijn amechtige tegenstander met enkele felle slagen achteruitdrijft, 'dat zul je nu binnen enkele seconden merken.'

Het wordt hoog tijd, dat er een einde komt aan het gevecht, want Ottars krijgers zijn gevaarlijk dicht genaderd. De Noorman slaagt er echter niet in, de razende Yarl onschadelijk te maken, daarvoor is Ottar een te sterke tegenstander en bovendien beschikt hij over een stevig schild en Eric niet. Een schijnuitval brengt de dikke boosdoener even van zijn stuk en het volgende ogenblik doet een geweldige zwaardhouw hem van zijn sokken gaan. Snel grijpt Eric Ottars paard en brengt zichzelf buiten bereik van de woedende horde krijgers. En bijna gelijktijdig ontdekken deze, dat ze in de val gelopen zijn, want opeens daalt een regen van venijnige pijlen op hen neer, en springen de verdekt opgestelde rovers te voorschijn. Inmiddels gaat Eric er als de wind vandoor. Op veilige afstand loert hij over zijn schouder en lacht grimmig. De troep van Ottar en Haralds roversbende zijn slaags geraakt en niet mals ook. 'Het was misschien geen nette streek,' mompelt hij tevreden, 'maar wat is een betere manier om je vijanden kwijt te raken, dan ze elkaar in de haren te laten vliegen. En bovendien kan ik nu tenminste ongestoord Olafs burcht bereiken.' Maar dat hij zich in dit laatste vergist, merkt hij even later, als hij in een vliegende galop op de houten sterkte toestormt. Vóór hem duiken een paar gestalten op; de een is niemand anders dan ... Harald de Sluwe, die dus toch te voet met zijn mannen achter hem aangekomen is! Harald begint luidkeels te schreeuwen, zodra hij de ruiter herkent en van beide zijden snellen krijgers toe. 'Daar moet ik doorhéén, voor ze me met hun pijlen doorzeven,' mompelt Eric. 'En dat zal er lelijk om spannen.'

Eric drijft zijn paard aan tot het uiterste en stormt rechtop de schreeuwende Harald in. Diep buigt hij zich over de paardehals om de pijlen der krijgers, die van twee zijden naderen, te ontwijken. Harald en zijn metgezel springen ijlings opzij voor de denderende paardehoeven en terwijl Eric hen rakelings passeert, ziet hij in een flits het gezicht van de tweede man ... het is de skalde. Achtervolgd door de verwensingen van Harald en zijn krijgers galoppeert Eric de vlakte in, naar de burcht. Daar heeft men zijn komst al gezien en de zware poort zwaait langzaam open. Nog eenmaal kijkt de Noorman om en zijn ogen zoeken de gestalte van de skalde. 'Het is te hopen, dat ik me niet in je vergis, knaap,' mompelt Eric peinzend, 'maar hoe het ook zij, om jou hoef ik me geen zorgen te maken, dat blijkt.' Achter hem wordt de poort krakend gesloten. Drommen krijgers omringen de Noorman, zodat Svein, Thorwald en Olaf moeite hebben bij hem te komen. De burcht weerklinkt van het gelach als Eric droog vertelt, welke poets hij zowel Ottars als Haralds krijgers gebakken heeft. 'Maar nu wat anders,' zegt Eric, als het gelach wat verstomd is. 'Ottar was kennelijk op weg om ons aan te vallen. Daar zal nu wel niets meer van komen, doch des te meer van de aanval, die Harald beraamt: hij wacht slechts op versterking. Denk niet, dat hij zich veel aantrekt van de gijzelaars, die wij vasthouden.' 'Dan gaat die kerel er meteen aan,' gromt Olaf. 'Daar zou ik liever even mee wachten,' antwoordt Eric hoofdschuddend. 'Harald is dus de man, die de roversbende onder zijn leiding eeft weten te krijgen. Hij voorziet hen ook van beste wapens. Goed. Maar is dat alles niet een beetje vreemd? Waar haalt die straatarme Harald de middelen vandaan om honderden van die zwervers te spekken en te bewapenen? Er moet iemand anders zijn die dat doet. En dan is Harald alleen maar tussenpersoon.' De toehoorders knikken verbaasd. 'Maar wat is dat dan voor een soort schurk?' snuift Svein vol strijdlust. 'En wáár is hij?' 'Kijk, dat moet je gijzelaar ons nu vertellen,' zegt Eric tot Olaf. Deze schudt het hoofd. 'De kerel doet geen mond open. Hij zal beslist niets loslaten, dat heb ik al gemerkt.' 'Oh jawel,' glimlacht Eric. 'Als je het maar goed aanpakt. Laat dat maar eens aan mij over.'

De aanvoerder der vogelvrijen, die al enkele dagen in de muffe kerker onder Olafs sterkte zit, kijkt onverschillig op als de deur openzwaait. Een norse krijger duwt hardhandig een haveloze figuur naar binnen, die strompelend een donkere hoek opzoekt en daar rillend in elkaar duikt. De roverhoofdman schrikt onwillekeurig van de ongure pokdalige tronie, die hij in het duister vaag onderscheiden kan, maar de nieuw aangekomene, schenkt hoegenaamd geen aandacht aan hem. Mompelend staart hij voor zich uit en kreunt af en toe pijnlijk. 'Wat is er vreemdeling?' verbreekt de rover ten laatste het zwijgen. 'Wat ben jij er voor eentje? Een kameraad?' 'Zie je dat dan niet?' steunt de ander, met een hese huiveringwekkende stem. 'Hebben de schurken jou ook zo'n pijn gedaan? Auuuuu. Ze denken, dat ik iets van Harald weet, maar wie ben ik om iets te weten. Ik weet niets. Wist ik maar wat!' Er komt een glinstering van argwaan in de ogen van de rover, hetgeen de pokdalige niet ontgaat, al laat hij dit niet blijken. Evenals de hoofdman vervalt hij weer in zwijgen en geruime tijd is het stil in de lage ruimte. 'Ben je al lang hier?' begint de aanvoerder dan weer. 'Welnee, vanmiddag grepen ze me. Ik was op verkenning uitgestuurd. We zijn met een hele troep gekomen voor de aanval van morgenochtend.' 'Dacht ik het niet?' mompelt de rover grimmig. 'Hij laat mij aan mijn lot over en ik, idioot die ik ben, houd mijn mond.' 'Hoe bedoel je dat?' fluistert de pokdalige. De ogen die voorzichtig onder de piekerige haren uitloeren lijken merkwaardig veel op die van Eric de Noorman. 'Ik ben niet gefolterd, maar toch hebben ze jou waarschijnlijk hetzelfde gevraagd als mij,' is het antwoord. 'Weet je het dan?' zegt de ander huilerig, terwijl hij snel het hoofd opheft. 'Als je het weet, spreek dan alsjeblieft, het kan je leven redden en het mijne erbij. Harald laat ons immers ook in de steek. Wie is de kerel, die Harald de wapens geeft, die wij van hem gekregen hebben?'

'Zo! Ik dacht het al,' grauwt de rover, terwijl hij opeens op de pokdalige toespringt. 'Een spion ben je. Op me afgestuurd om me uit te horen, hè? Maar dat zal niet lukken!' 'Ruw grijpt hij de ander bij de schouder, maar het volgende ogenblik deinst hij verschrikt achteruit. Niet alleen echter vanwege de ijzeren greep, waärover de wrakke stakker blijkt te beschikken. Wat hem het meest van zijn stuk brengt is de ontdekking, dat diens grote pokdalige neus niets anders dan een stuk geverfde klei is, evenals de ingevallen wangen en de piekerige haren een handige vermomming. 'Wa's dat nou?' mompelt de rover, terwijl hij vergeefs zijn pols uit Erics harde vuist probeert los te rukken. 'Ken ik jou niet? Je bent de ruiter, die Olaf te hulp kwam, toen wij met hem in gevecht waren.' 'Precies,' knikt Eric droog. 'En die ruiter van toen is Eric, koning aller Noren!' Langzaam laat hij 's mans pols los en deze schuift benauwd achteruit. 'Je bent een slimme rakker,' zegt de Noorman niet onvriendelijk 'En de trouw die je Harald betoont, is een betere zaak waardig.' 'Ik zeg niets,' gromt de rover. 'Oh jawel, als je weet, wat ik weet, zeg je alles,' knikt Eric opgewekt. Op dat moment horen zij opeens enkele voetstappen en een verwijderd rumoer, dat van buiten de burcht schijnt te komen. 'Zo beloont Harald je zwijgzaamheid met een aanval, waarmee hij jou dus rustig opoffert! Ik heb het je gezegd. Nu is het denkelijk te laat.' 'De laffe hond!' sist de rover opspringende. 'Die ontrouwe . . . Goed! Nu zal ik ook zeggen wat ik weet!'

Juist nu het gesprek voor Eric interessant begint te worden, gooit een krijger de kerkerdeur open en roept naar binnen: 'Heer Svein vraagt naar u, kom snel, heer!' De Noorman haast zich naar buiten, waar Svein, Thorwald en Olaf druk pratend temidden van hun krijgers bij de palissaden staan. 'Er wordt daar behoorlijk op losgeslagen,' gromt Svein afgunstig, als Eric zich bij hen voegt. 'Ik ben benieuwd of Ottar het aflegt.' 'In ieder geval is dat één tegenstander minder,' merkt Eric droogjes op. Zwijgend volgen ze de strijd, die zich tussen de bomen op de hellingen afspeelt. 'Het komt deze kant uit en dat is wel vreemd,' mompelt Svein. 'Het zijn toch niet onze eigen mannen? Er is een afdeling van Erwins krijgers onderweg naar hier.' Het antwoord op deze vraag laat niet lang op zich wachten. Een kleine groep vechtenden maakt zich opeens los uit het krijgsgewoel en stormt op Olafs burcht af, nagezeten door hun tegenstanders. 'Hé daar, open de poort! als jullie niet wilt, dat we afgeslacht worden,' buldert de voorste. 'We leveren ons liever aan jullie over.' De mannen op de borstwering staren elkaar stom van verbazing aan. Dan barsten ze in een vrolijke schaterlach uit. 'Open de poort,' beveelt de Noorman tussen twee lachbuien door. 'We zullen hen hartelijk binnenhalen, hé? Het gebeurt tenslotte ook niet iedere dag, dat je aartsvijand je regelrecht in de armen loopt en daar nog blij om is ook.' En spottend grijnzend haast hij zich naar beneden, waar Ottar de Zwaardbreker bijna trappelend van ongeduld voor de poort staat.

'Welkom, welkom,' klinkt Erics stem en onder het gelach van de krijgers sluipt Ottar de Zwaardbreker met zijn handvol mannen naar binnen. Er is weinig, dat nog aan de brutale geweldenaar van weleer herinnert. 'Hoe maakt mijn beste Yarl het?' grijnst de Noorman minzaam. 'Zoek je bescherming bij je vorst, tegen al die boze mannen buiten?' De pafferige schurk zakt haast door de knieën van angst en het zweet staat hem op het voorhoofd. Al wat hij verwachtte, maar niet deze fluwelen onheilspellende toon. Zijn trage hersenen begrijpen dit niet, maar er moet de een of andere helse verschrikking achter schuil gaan. Rillend van angst en onzekerheid wauwelt hij: 'H-hier is mijn zwaard, koning... Nou ben ik ongewa-wap-wapend, nu zal je me toch zeker geen kwaad doen?' 'Geen kwaad,' mompelt Eric, 'geen kwaad, ventje, alléén maar recht,' Grijnzend staart de Noorman naar de galg, die hoog en luguber boven de burcht uitsteekt. Ottars gezicht wordt asgrauw en een moment lijkt het er op, dat hij in elkaar zal zakken. 'D-d-d-dat niet, genade, genade, erb-b-b-b-barmen, machtig heer, dat niet.' 'Heb ik dat dan gezegd?' lispelt Eric, tot vermaak van de omstanders. 'Zei ik zoiets? Die galg staat daar maar zo'n beetje... toevallig. Voor de aardigheid alleen maar.' Ottar laat een zonderling gereutel horen en Eric schudt de verachtelijke schurk, die wellicht méér moorden op zijn geweten heeft, dan hij ooit zal weten, hard door elkaar. 'Waar is de rest van je mannen?' bijt hij hem toe. 'We-ee-eet ik niet,' bazelt deze. 'Dood, gevlucht.' 'Waren je bondgenoten ook bij hen? Gunnar Goedbloed, Roke de Zeevaarder, Thjalf Strijdbijl?' Ottar knikt stom. I walging wenkt Eric een krijger. 'Berg deze vreeshazen op,' beveelt hij, 'voor ze van angst hun spraak verliezen.' Minachtend kijken de mannen de stoet na. Dan klinkt eensklaps een schreeuw van een der wachters op de borstwering. 'Een witte vlag!' roept hij. 'Zeven man met een witte vlag! Harald wil onderhandelen.'

EINDE van dit DEEL

In deze serie zijn verschenen: